

Art Annual

ANDERSON HIGH SCHOOL

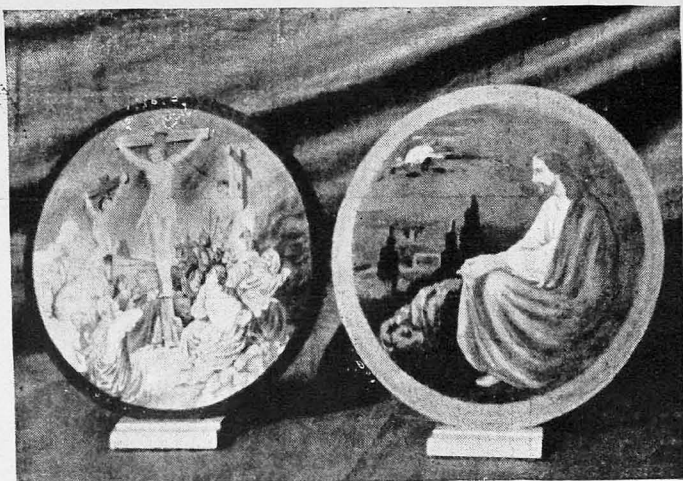

Kancheepuram

1956

1957

**"WHAT
THINK YE
OF
CHRIST?"**

"THE MAN CHRIST JESUS, THE RECORD OF WHOSE LIFE IS CONTAINED IN THE NEW TESTAMENT, CLAIMED TO BE MORE THAN MERELY A GOOD MAN, A WISE TEACHER, OR A PROPHET FROM GOD.

"HE STATED DISTINCTLY THAT HE WAS THE SON OF GOD, THAT HE WAS EQUAL WITH GOD, THAT HE EXISTED WITH GOD BEFORE THE WORLD BEGAN, THAT HE WAS THE MESSIAH, THE CHRIST SENT FROM GOD WITH A SPECIAL WORK TO DO ON THE EARTH.

"THE WHOLE STRUCTURE OF THE CHRISTIAN FAITH IS BUILT UPON THIS FACT. JESUS CHRIST WAS EITHER ALL THAT HE SAID OR IMPLIED HE WAS, OR HE WAS NOT."

—(o)—

Acts : 4 : 12 :—

"NEITHER IS THERE SALVATION IN ANY OTHER : FOR THERE IS NONE OTHER NAME UNDER HEAVEN GIVEN AMONG MEN. WHERE BY WE MUST BE SAVED."

—(o)—

Art Annual 1956-'57.

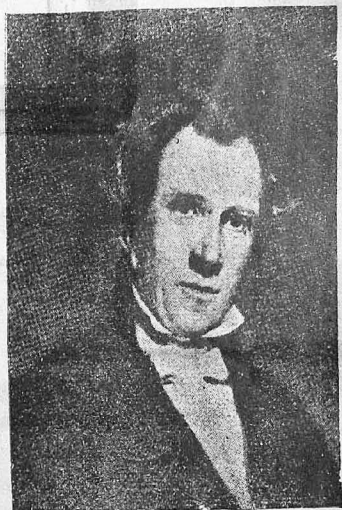

ANDERSON HIGH SCHOOL. 1839.

“உள்ளு தெல்லாம் உயர்வுள்ளல்”

—வள்ளுவர்.

The Rev. John Anderson

KANCHEEPURAM.

அஞ்சலி

சிவ்வைக் கோலம்

(பொன்னு. ஆ. சத்தியசாட்சி)

1. மாட்சிசால் ஒருதேவ மாசற்ற அருளின்
ஆட்சியால் வருதேவ அன்புள்ள மைந்தன்
நீட்சிசால் குருசோடு நேர்ந்துள்ள துன்பக்
காட்சியைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே!
கருணையைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே!
2. புவிதரும் ஆணிதனில் பொன்மேனி தோங்க
நவிலரும் செந்நீரும் தண்ணீரு மோடச்
சேவிடரும் கேட்டுவிடச் சேவ்வாய்ம லர்ந்த
கவினுரைக் கேளாத காதென்ன காதே!
கனிவுடன் கேளாத காதென்ன காதே!
3. நன்றிலா வேளைமீட்க நல்லன்பு கொண்டு
மன்றிலே மவுனத்து மன்கைதி யாகிக்
குன்றிலே உயிர்தன்னைக் கூவிக்கொ டுத்த
நன்றியைக் கூறாத நாவென்ன நாவே!
நம்பனைப் பாடாத நாவென்ன நாவே!
4. வம்புசேர் மரணத்து வாய்ச்சென்று வீழ்ந்து
நெம்புசேர் நரகத்தை நீறுக்கி விட்ட
சேம்மைசேர் திருமேனிச் செந்நீரை எண்ணிக்
கும்பிடக் குவியாத கையென்ன கையே!
கும்பிடக் கூடாத கையென்ன கையே!
5. முடிவிலா முடிமீது முள்ளுமுடி தாங்கி
அடியிலா அடிதாங்கி அம்மகிழு வேறும்
குடிசெடும் பரிதாபக் கோலமது காணக்
கடுகியே ஓடாத காலென்ன காலே!
கல்வரிக் கோடாத காலென்ன காலே!
6. வரையிலா ஒளிசான்ற வான்சோதி மங்கித்
தரையுமே தரியாது தன்மேனி கிண்டு
விரைவுடன் மலையாடும் வீழிட்டு டைந்தும்
நிரைபுடன் உடையாத நெஞ்சென்ன நெஞ்சே!
நெக்குவிட் டுடையாத நெஞ்சென்ன நெஞ்சே!
7. பழியிலே நிலைகொண்ட பாவிக்கு நைந்து
குழியிலே சுழிகொண்ட கூவத்து ளாழ்ந்து
கழுவிலே ஈயிர்தந்த கல்வாரி நாதன்
வழியிலே வாழாத வாழ்வேன்ன வாழ்வே!
வடிவிலே தோயாத வாழ்வேன்ன வாழ்வே!

—||| ABOUT OURSELVES |||—

Our Parents' Day & School Exhibition

Message from the Rt. Rev. D. CHELLAPPA, M. A.;

Read on the occasion of the Parents' Day Celebration.

It is a matter of profound regret to me that I am unable to attend the Parents' Day Celebrations of Anderson High School, Kancheepuram. Anderson High School is a school which gives an all-round education to boys, pressing into service, not only all the five senses, but also the sixth sense, that is, man's capacity for God. The function is not an ordinary school Day, but a Parents' Day and it, therefore, underlines the necessity, nay, indispensability of the cooperation of the parents, not only with the pupils but also with the pedagogues. Parents must evince equal interest in all the activities of the school, not merely in book-learning or even in what is known as character development. Teachers are the friends and the natural allies of parents, and they cannot do their work effectively unless they are assured of the friendship and respect of parents. It is no use referring to our ancient Gurukula system. The pertinent question to ask today is whether parents now treat pedagogues with the consideration that is due to colleagues and to fellow-workers.

Rt. Rev. David Chellappa, M. A.;
Bishop in Madras,
Church of South India.

In conclusion, I beg once again to express my profound regret that I am unable to attend the function, but I am confident that my esteemed friend, Sri. Sundaravadivelu, our popular Director of Public Instruction, will give you all a good measure. In his public utterances, he never speaks with an eye to publicity in the press, but solely with a view to being of service to the audience in front of him. When therefore I remember that you are going to

have the D.P.I. and Mrs. Sundaravadivelu with you, I reconcile myself to my inability to come myself.

May our Divine Master grace the function with His presence and give you all a profitable time.

கலைக் காட்சி விழா, 4-2-1957

சென்னை மாநிலக் கல்வித் துறை அதிபர்
உயர்திரு N. D. சுந்தர வடிவேலர் அவர்களுக்கு
காஞ்சிபுரம், அந்திசன் உயர்நிலைப்பள்ளி
வழங்கிய

அன்பு மடல்

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா

செந்தமிழ் சான்ற சுந்தரப் பெயரீர்,
காணருங் காட்சிக் கல்வி விழாக்கொள்
இந்தநன் னாளில் இங்கெழும் தருளி
எந்தமை ஊக்க இரங்கிய செயற்கே
கருதிச் செய்யும் கைம்மா ரென்று
நீட்டவு மறியேம்; காட்டவு மறியேம்;
உடலில் உயிரில் ஊறிடும் அன்பை,
நன்றி கலந்த வென்றி யுவப்பை
ஊன்றிச் செல்லும் ஒருவகை யறியேம்;
பொருளறி வாராப் பூமென் மழலையின்
நெஞ்சக் கனிவொடு நெகிழ்ந்து பேசி
வம்மின் வம்மின் வம்மின் என்று
மாணவர் சேனையும் மற்றுள தானையும்
கனித்துச்சொல்லுவம்; காரணம் உண்டென்!

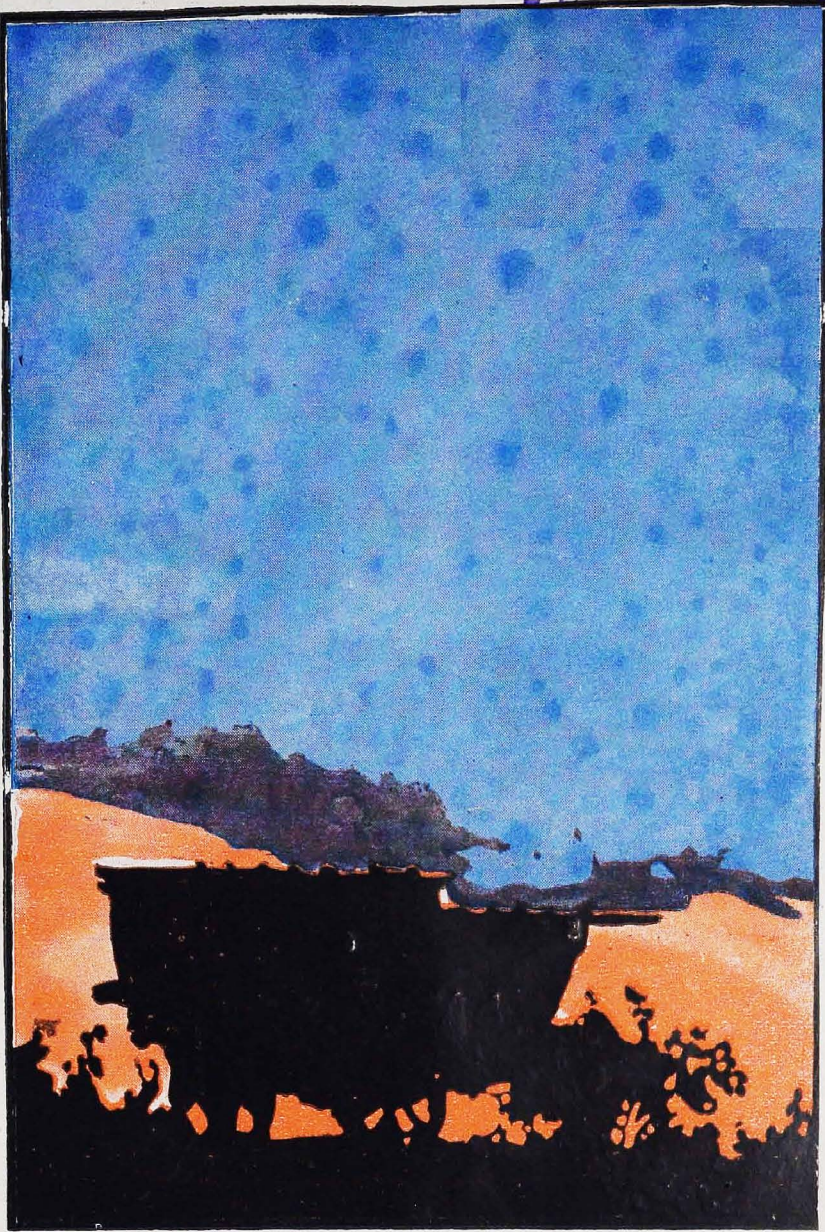

அந்திர சன்னலும் அருமைப் பள்ளியில்,
கலைவீ டெங்கள் கவினுறு பள்ளியில்,
உள்ளத் துள்ளே உறையுமிப் பள்ளியில்,
அங்கும் இங்கும் அலைந்து சென்று
ஆடி நகைத்தும் பாடி மகிழ்ந்தும்
பண்புட னமர்ந்து பாடம் பயின்ற
மாணவன் இன்று மாநிலத் தன்னில்
கல்வித் துறையின் காவல கைச்
சிறந்த பெருமை சிந்தைக் கருமை!
நாட்டில் மீண்டும் நல்லார் உவக்க
வண்டமி ழாட்சி வந்தவீர் நாளில்,
தண்டமிழ் தேர்ந்த தண்ணாரு ளாள்,
முன்னிய துறையின் முதல்வ ராகி
நண்ணிய நலனெலாம் பின்னிய மாண்பில்.
புதுமையில் செம்மையில் புன்னகைத்
தண்மையில்,
பெருமையில் அருமையில் பணிசெயும்
ஆவியில்,

கரும்புத் தமிழால் விரும்பிப் பேசும்
ஒருமைத் தன்மையில், ஒளிரும் தன்மையில்,
வடிவே லுக்கோர் எதிர்வே லுண்டோ!
சற்றும் சலியாச் சாரணர் தலைவ,
'ஏறுபோல் பீடு'மக் கேதெனச் சொல்வேம்;
ஊனிலே ஆவிபோல் உந்தமக் காதி
மாறுகொள் ளாதவோர் மாதுமக் குற்றார்!
தாய்மையும் வாய்மையும் தாயகம் கொண்ட
அம்மையார் அருளுடன் அன்புடன் இன்றே
நம்மையும் ஊக்கிட நாடியே வந்தார்!
இருவிரும் ஒருவிராய் இலியநற் சேய்களும்
பகையினை அன்பினால் வகையுடன் வென்றே
அன்பினால் அருளினால் அவனியில் வாழ
ஆண்டவன் கருணையை வேண்டுவம் யாமே!

தாழிசைகள்

வருகவே வருகவே வருக வென்று
வண்டமிழ் தித்திக்கும் வாரி கொண்டு
பெருகவே உளமெலாம் பெருக நின்று
பேரன்பு தான்கொண்டு பேசுகின்றோம்!
உடலெலாம் உயிரெலாம் உணர்வு பொங்க
உள்ளத்தி னுள்ளொன்று பீடு தோன்ற
கடலெலாம் மீனினம் மென்ன துள்ளிக்
கைகூப்பி வாருங்கள் வம்மி நென்றோம்!
சிறுவரேம் சிறுகலைச் சிந்தை யோடு
சலியாம் லன்றன்று சத்தி கொண்டே
உறுகலைக் காட்சியாய் ஒன்று செய்தோம்;
ஒருவாத புகழேந்தி ஒன்றி வருக!
சிலுவைமேல் தொங்கியே சேவ னீந்து
செகமீது மீளவுயிர் சேர வந்து
வலுவிலே அன்புசெய் வள்ள லருளால்
வாழ்மிது கலைவீடு வருக வருக!

Silk Screen Painting

By V. Ulaganathan, V-A,
Newly introduced this year.

பட்டுத் துணியால் இறக்கிய வண்ணப் படை—ஒரு புது முயற்சி.

Stencilled Designs

By

K. E. Sadagopan, IV-A.

Annual Report, 1955-56.

President, Ladies and Gentlemen,

On this occasion I have great pleasure in extending a hearty welcome to you all, & to you, Sir, for the special pleasure and thrill afforded to us as one of its illustrious sons at the head of the Department of Education of the State walking once again the rooms and corridors which once you trod, as a little, brighteyed pupil full of promise. Warm welcome to you, Sir, most hearty welcome to you and to Mrs. K. Sundaravadivelu and the family. I have great pleasure also to welcome you all, ladies and gentlemen, directly or indirectly associated with us in the care of little children, here in this town or elsewhere, either as parents or as citizens of our country.

We thank God that this institution founded in 1836, has completed 120 years of its useful existence in this historical centre of Kancheepuram, serving the educational needs of the little ones of this town and of the surrounding villages from generation to generation, always holding aloft the torch of the Christian ideals before it. With a galaxy of successive eminent missionary workers, headmasters and teachers the school has been growing from strength to strength aiding the pupils not only in their academic advancement but also in their spiritual advancement and in particular in preparing them for worthy citizenship in our dear land.

May I crave your indulgence, Sir, and yours, ladies and gentlemen, in presenting a not-too-long historical sketch of the school, as our President should, at the moment, with his feelings stirred, be pleased to travel far back to the early years of his promenade in these portals, and even farther beyond. May I preface the sketch by mentioning that Mr. Moses Masilamoney, one of the classmates of our President, is still serving the school as a member of our staff

and had the honour and pleasure of garlanding him a few minutes ago, and may I hope, one of his teachers Mr. G. Prakasam, who taught him English and History, in one of these very rooms and is now Headmaster of St. Andrew's High School, Arkonam, is also present here in this hall to join with us in our felicitations to him.

Historical Sketch:

In 1837 the Rev. John Anderson arrived in Madras as a missionary sent by the Church of Scotland. Two years later, he paid his first visit to Conjeeveram. Whether he travelled in a bullock-cart or in a palanquin his first journey must have occupied several days. He arrived on the 29th May. We cannot wonder that on the opening day only seven boys came. Mr. Anderson remained for several months, and then returned to Madras leaving the school in the hands of two "monitors" who had come with him. They had no qualification except that they had been pupils of the Madras school from the beginning. But they continued to work on the lines laid down, that is, they taught English, and though they were not Christians they taught the Bible. To the tradition thus established the school has remained true throughout its long history.

The strength of the school rose slowly. Before Anderson left, the number of pupils had risen to about forty. Soon it rose to 120, and before Dr. Anderson's death in 1855, there were as many as 300 on the roll. It is interesting to note that before the school had been long in existence girls were admitted, and co-education continued until the number of girls called for the opening of a separate school for them. The school was regarded as a branch of the Madras Institution, the same position being occupied by schools in Chingleput, Nellore and Triplicane.

After Mr Anderson's death the work was carried on with some difficulty. When the Rev. William Miller arrived in Madras in 1862 he had to devote most of his attention to the Madras school, which under his leadership soon became the Madras Christian College. But he visited the school in Conjeeveram from time to time, until an arrangement was made in accordance with which a member of the College staff was relieved of his work in the College, and set apart for the management of the schools with the title of Secretary of the Mission. About the year 1895 another change took place. By this time a medical missionary Dr. William Walker had been at work in the district for several years, and the management of the school was entrusted to him. From the time till 1930 the school had as its manager the missionary who was in charge of the general work of the district. From the beginning of 1931 the headmaster has been correspondent of the school, working under the guidance of the High Schools' Committee of the Mission, which was responsible to the Mission Council for all the high schools maintained by the Church of Scotland in the Madras area, till the management, as it has now, passed on to the Diocese of the Church of South India.

For many years after Mr. Anderson's death the strength of the school seems to have been lower than in his time. At the beginning of the present century the school had about 200 on the roll. Soon afterwards a great expansion took place and the numbers rose to about 500. Another development was the affiliation to the high school of a school in little Kancheepuram which had been carried on independently by the Mission and which was closed down in 1948 to make way for local efforts. The school which began with seven had in the course of these years increased a hundred-fold.

This leads to a word about the school building. On his first visit Mr. Anderson lived in the cutchery, and had the use of "a public bungalow" associated with it for school purposes. There is reason to believe that the cutchery was at that time on the site now occupied by the Sikh monastery, popularly known as the Bhairagi Madam, just opposite to the Municipal Office. In the following year the site now occupied by the school was obtained from Government, and building operations were soon begun. Soon afterwards we find that the building consisted of three rooms, which probably included the open structure now called "The Old Hall." Other buildings were added from time to time. When the great expansion already referred to took place temporary accommodation was provided by means of cocoa-nut leaf shed; but it was soon obvious that nothing short of a large extension of the premises could meet the need. The foundation stone was laid by His Excellency Lord Pentland on 27th January 1916, and on the 2nd August 1916, this new hall, two storeys & class rooms were declared open by Mr. J. H. Stone, Director of Public Instruction. The total cost of the building was about Rs 75,000. It was in these buildings opened by a former Director of Public Instruction, that the present Director of Public Instruction was nurtured and our joy knows no bounds to receive you, Sir, as a dear old boy.

In the course of its history the school has been called by various names. In the early days it was usually called the branch school. Events in the ecclesiastical history of Scotland involved changes in the designation. From 1843 to 1900 it belonged to the free Church of Scotland, and to the United Free Church of Scotland from 1900 to 1929 when the happy reunion of the branches of the Scottish Church made it once more an institution of the Church of Scotland. Recently, however, it was

realised that there were advantages in having for the school a personal name, and it was called by the name of its noble founder. Anderson High School became part and parcel of the Church of South India from the year 1947 onwards when the several traditions united together into the Church of South India. A Cycle shed for pupils, another for the staff, a watershed, watchman's quarters, 5 acres of land adjacent to Alwar Bungalow, electrification of old Hall, aquarium & Art Room have been the latest improvements and additions to the school buildings and play ground. It is now better equipped than ever for the realisation of the high ideal with which Anderson began his work in 1839, of correlating sound learning with the special revelation of Himself to mankind which God has given through Jesus Christ.

After Anderson came giants, two of the mightiest of whom were Dr. Maclean and Mr. Gnanaditam who reared lofty ideals and established noble traditions and to them all Anderson High School remained true and loyal. And during the past seven years of my existence in this town, I have had the good fortune and pleasure of working with colleagues like Miss E. W. Young who has since returned to Scotland for a well-earned rest and other devoted colleagues on my staff.

Coming under the magic wand of these great saints—undying symbols of sacrifice and 'suffering love'—who will not chant after them.

"Leave NOW for dogs and apes
Man has FOR EVER?"

Who of us can ever be "more stubborn-hard than hammered-iron" to spurn the fond affectionate arms that beckon to us from the distant past? Can there ever breathe a pupil or master, with soul so dead, who having once sojourned in this shrine of love and learning, never to himself hath said, "This is my own, my dear old school!"

To this great school we welcome you, Sir, and you, ladies and gentlemen.

We welcome you, Sir, as the President of this day's function as its illustrious Old Boy holding the destinies of Education in Tamil Nad in your hands. May we give humble but proud expression to our feelings of exultation and rejoicing at your well-deserved elevation to the helm of affairs in the Department of Education in the State. We are ashamed that we are late in honouring you; nevertheless with affection and pride welling up from the depth of our hearts, we welcome you back again to your dear old school and offer you our very warm felicitations. May God bless you and use you for the good of the land.

School or Community:

I am glad to report, Sir, that as during the past few years, also during the year under review, we had always commenced our work with our All School-Daily Assembly. The single file marching in and marching out of all the 700 odd pupils in less than 2 or 3 minutes, announcement of planned business for the day & prayers in "pin-drop silence" for about 10 to 15 minutes has continued to be a daily inspiration to teachers and taught. Of this, Sir, you may recall your impressions when 4 years ago you were with us at such an assembly as Deputy Director of Public Instruction. 'The entire object of true Education is to make people not merely do the right things but enjoy the right things, not merely industrious but to love industry, not merely learned but to love knowledge, not merely pure but to love purity, not merely just but to hunger and thirst after justice.' On this Assembly this is what the District Educational Officer said in an Inspection report: "The School Assembly is very orderly, the pupil leaders taking a great share in its conduct." Another District Educational Officer spoke of it as

follows:-"Class room and general school efficiency continue to maintain a high-standard. The Morning Assembly is well conducted, being at the same time, solemn, precise and impressive. Every activity in the school has a satisfying exactitude and planned orderliness." A foreign visitor exclaimed, "This is not a School. It is a community." The Assembly is the mightiest anvil any headmaster can use, to forge character.

Strength: 680 pupils were on the rolls in 18 sections, 9 in the high and 9 in the lower forms showing an increase of 25 from that of the year before. May I add, Sir, that 3 years ago the strength showed a tendency to move towards a 1000. On the advice of a special F. M. Delegation from Scotland which visited the school we decided not to go beyond the perhaps tolerable and desirable 700.

Staff: We were 28 strong: 9 Graduates, 9 Secondaries 4 Tamil Pandits, 2 Hindi Pandits, 2 Art Masters and 2 Physical Education Teachers. May I mention here, Sir, that we have been successfully carrying on with one less than the prescribed number of Graduate teachers with the exemption of the Director of Public Instruction kindly granted, and this year with 2 less than the required number again with the exemption of the Director of Public Instruction kindly granted.

When a teacher is absent on casual leave, no substitute is posted for any period, the pupils having to engage themselves in study in the classroom under the supervision of their own leaders so that no teacher is taxed with extra burdens. A graduate teacher is set apart for Audio-Visual Education with only 18 periods of classroom work and the rest of his time taken up with Audio-Visual Education work in the hall of darkness. The management saves money in this reduction of staff and government too and efficiency at no level is impaired. This school has been

experimenting upon many things on many occasions and in the matter of staffing too. It has not regretted its efforts.

S. S. L. C. Examination Results:

You will be glad to hear that while we have made remarkable progress in our co & extra curricular activities in accordance with the new spirit underlying the 'NEW EDUCATION' in our State, academically too we have improved by leaps and bounds as borne out by the statistics given below, although our major stress has primarily been on the tone of the school, on order, discipline, playing the game, civic sense, character, and conduct, for, I believe once we set the tone high other things follow as inevitable consequences.

Passes:	Year	School average	Presidency average
	48-49	34%	
	49-50	39%	
	50-51	69%	
	51-52	53%	
	52-53	57%	
	53-54	83%	
	54-55	73%	
	55-56	56%	45%

Our school average in all subjects has been above Presidency average.

1955-56	School average	Presidency average
Tamil Part I	62%	53%
" Part II	43%	43%
English	40%	39%
Genl. Maths	51%	43%
Comp. Maths	54%	44%
Science	43%	36%
Soc Studies	43%	41%

Literary Association:

Each class had an association of its own with a period in the regular Time table for English and Tamil alternatively. Records of minutes were maintained by the respective pupil secretaries. The Anniversary of the Literary and Debating societies was held on the 20th January. 56 Prizes were awarded for English, Tamil and Hindi Elocution and declamation under the Presidentship of Miss. E. W. Young.

Audio-Visual Education:

We have accumulated the following special equipments besides the ordinary Teaching aids:—

1. Radio.
2. 16 m.m. silent and sound projector with a film library.
3. Microphone
4. 35 m. m. filmstrip projector with a film library
5. Tape Recorder
6. A Picture Library of 1500 pictures—compiled, card-catalogued and indexed at school.

Regular weekly shows suitable to different classes were conducted with suitable preparatory and follow-up work in special regard to the needs of the subject concerned.

School Library:

The District Educational Officer, remarks, "The School Library is well equipped with 10522 books including 110 new books added during the year. There is indication of the library being used by pupils and teachers."

The Museum: Aquarium, Aviary, etc.

I am glad to report that the museum is growing fast and that with our Annual School Exhibition we have had to extend the Museum by opening out into an adjoining room.

Our District Educational Officer comments as follows:—"The School Museum is a place of attraction and some very precious specimens are treasured and taken as aids for class use. Apart from it the aquarium located in a separate building is something to be spoken of and some very rare specimens were seen in the school made Cement concrete tanks. The aviary the Bunny House the Butterfly House, and the Nursery provide pastime to pupils besides serving as valuable aids for teaching."

Pupils' Recreation and Reading Room:

This has been another experiment in this school based on the purely voluntary co-operation of the pupils. A pupil Leader Rajaram Sah was put in-charge who kept the room open from 8 a.m. to 10 a.m. and 1 p.m. to 2 p.m. the purpose, being to wean boys from unhealthy distractions outside and to attract them to useful literature.

Citizenship Activities:

The District Educational Officer remarks: "These are organised on sound lines and the school gives opportunities to pupils to develop qualities that make for good citizenship. The various institutions under the scheme are student-managed",—the foremost of the being the weekly Junior and Senior Attendance and Punctuality Councils for all forms and periodical School Court of Honour which tries all pupil offenders.

N. C. C. & A. C. C.

An N. C. C. troop with 33 cadets and one officer, and an A. C. C. unit with 42 cadets and two officers had been functioning. The A. C. C. is now 2 years old and the N. C. C. one year.

Physical Education:

The Inspection Report records the following: "Physical Education activities are organised on sound lines and the programme of drill witnessed was impressive. Intramural matches are arranged annually and coaching in Boxing and in major and minor games is given regularly."

Even here, Sir, our improvement and achievement have been encouraging. During the year under review our children won two Zonal Shields in Hockey and Kabadi, the School Kabadi Team being runners-up in the District Tournaments and one of our Intermediate Group athletes, Vishabaddoss having won the District Championship.

During the current year, our children won the District Championship in Kabadi and Hockey and thus captured the laurels in Hockey which 16 years ago they claimed as theirs when our veteran colleague Mr. Paul Joseph was Sports Secretary.

Our Annual Sports went off with its usual grandeur on Maclean Maidan on 23rd March 56 when Mr. Perumal Naidu, Chairman of the Kancheepuram Municipal Council presided.

Scouting:

Scouts and Cubs numbered 108 with 5 officers. The Troops were affiliated to the Parent Association. They rendered useful service to the school and to the public on the Independence Day, Republic Day, School Day and U. N. O. & Children's Day, etc., I am glad to report.

Ladies and Gentlemen, that our school won for the 2nd year in succession, the Taluk Scout Association shield.

Junior Red Cross:

60 members were registered. They attempted to keep the neighbourhood clean by sallying forth under their counsellor Mr. Edward R. Joshua to sweep the Taluk office compound clean every Friday evening.

Science Clubs:

Functioned, as usual most effectively. Photography and Telegraphy have been encouraged and boys have acquired remarkable proficiency: K. V. Radhakrishnan passed I in Government Examination in practical Telegraphy largely assisted in this by the training he had at School. This club has been mainly responsible, under the untiring leadership of Mr. K. SRINIVASAN, filled with a passion for his special subject, for the buzzing creative activity of pupils in the Laboratory.

Art and Craft:

Gardening and Agriculture continued to be our basic craft and boys evinced great interest in outdoor work and willingly gave extra hours. A "Cactus" competition was thrown open to the boys of I, II, III Forms and prizes awarded. This year 2 corners containing different kinds of cactus have sprung up which, you may see now, in the courtyard to your right.

I offer my humble gratitude to you, Sir, for selecting this school for a special grant of Rs. 2500 for Craft equipment, which egged us on to launch upon wood work this year. Although we are just now warming up in that craft we have exploited its introduction to the best advantage and the corner stands and hanging bamboo flower pots that adorn the hall today are the results

of that craft. May I request you to remember this school for other equipment grants also and I assure you, we will put them to the best use, not merely buying and storing the equipment, but actually using them for the good of the children.

Hobbies:

I shall let a District Educational Officer give the report "Rich and varied scope is provided for the pupils for hobbies and self-expression so that the boys are seen to be happily engaged in the school throughout the school day."

"Lino-cut, potatocut, painting, fret work, aquarim, cement concrete tank-building are the hobbies taught for higher forms and the work done in the painting section is commendable. Cement tank-building is a novel hobby besides being of utility value for developing the aquarium of the school."

I must acknowledge my debt of gratitude to one of my servants in the school, A Joseph Ponraj who in addition to discharging his duties as office peon has rendered fine service as an artisan in the place of an instructor in Tank-Building.

Art Annual:

Our Art Annual is an annual feature. We produced one last year also in March 1956. Of that I need not say more as you are aware Sir, of its uniqueness and excellence and of the joy and inspiration to little children which is given by satisfaction of achievement. It is well worth all the time and energy spent for its production, for, it is a thing of beauty and a joy, if not, for ever, at least, for a year, till the next issue blossoms to shed its fragrance.

Annual Exhibition:

Our Annual Exhibition went off with the usual public support, co-operation

and appreciation in January 1956. Nearly 10,000 queued up to watch our staff and children at work. It has been a mighty effort, nay, a stupendous effort not of the Headmaster or of just one or two members of the staff but the grand effort of the whole band of trusted lieutenants of teachers, servants and pupils, and parents. Our exhibits are not temporarily put up shows that die away with the exhilaration of the School Day, but efforts planned organised and implemented right through from June of every year to March of every year, the object being to enable parents and the rest of the public to come and see and enjoy the fruits of the School-Community-life of Anderson High School. Lest any should compare great things with small may I say that these efforts are humble but great efforts of boys from 11 to 17 years of age and of their unostentatious teachers. Bear with me a little longer and I shall close. Our District Educational Officer concludes his report with these words:-

"This is one of the well-working schools and the tone and discipline are good."

The Divisional Inspector of Schools, Mathurai Division, reviews as follows:-

"The provision of Museum, and for hobbies like Aquarium, Aviary and Nursery is a noteworthy feature in the school."

"It is gratifying to note that this is one of the well-organised schools in the district."

A recent visitor Bishop Norman Sargent of Mysore Diocese put these words in our Visitors' Book:

"It was a great pleasure to visit the Anderson High School. I was much impressed with the order and discipline of

the assembly together with the beauty and decorative effect of the emphasis on art.

"I was able to see quite a lot of Extra curricular activities and felt that this was one of the best high schools I had seen in India"

In conclusion, permit me to repeat the words which I used last year. All these, Ladies and gentlemen, I owe to my respected and loved colleagues, every one of them and to my loving children in the school. I bow to them in humble recognition of their services

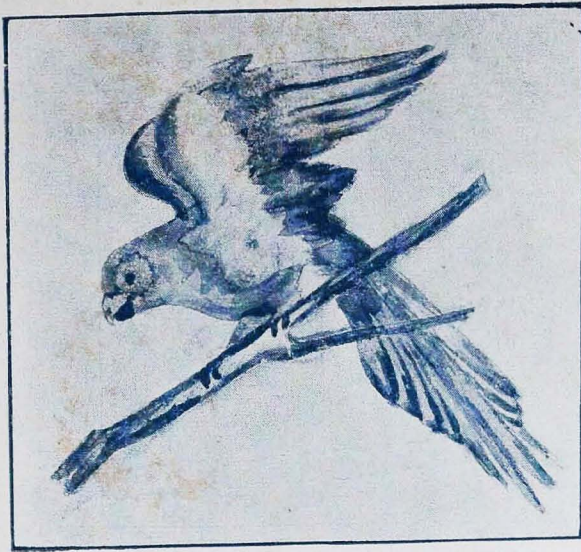
and loyalty. I praise God with humility and reverent thankfulness that He, the Spring and Fount of all hopes, aspirations and endeavours, has been using me, the staff and children as humble, though unworthy instruments, in His Mighty Hands. I pray that the dear Lord who has been guiding us all through the past years may strengthen us and by His indwelling Holy Spirit sanctify us and use us for His Glory in the years to come.

Kancheepuram, }
4-2-'57 }

A. C. DHARMARAJ,
Headmaster,
Anderson High School.

Sections at the School Exhibition 4-2-57 & on 5-2-57

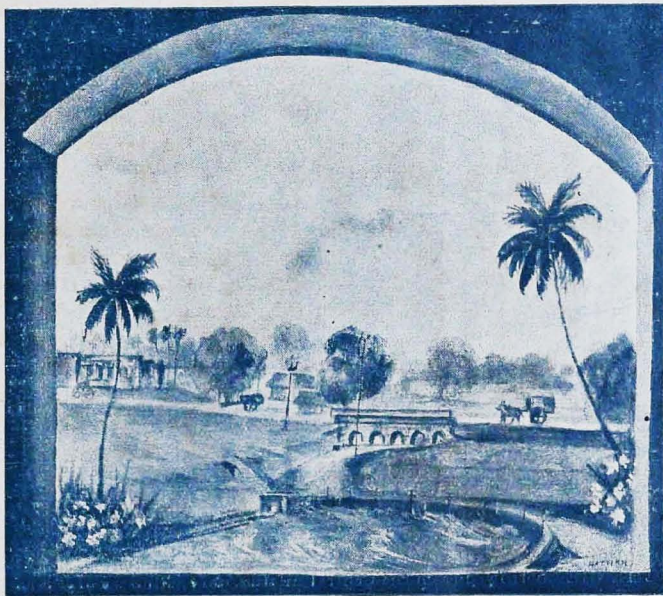
1. Welcome Showers 2. Nursery
3. Turtle and Eel Ponds 4. Bunny House
5. Aviary 6. N. C. C. 7. A. C. C.
8. Craft Gardening Cactus corners and other garden plots 9. Drinking water tank with taps made at school 10. Flower pot (cement)—made at school
11. Cement waste paper Basket—made at school 12. Aquarium Tank with glass—made at school 13. Wood work—Teapoys, Racks, Stands, etc. on sale
14. Hobbies Fish House 15. Monkey House 16. Art (a) NICHE "Jesus A Model Son" (b) Lino cut (c) Potato cut (d) Stick printing (e) Stencil cut (f) Fret work (g) Mud lid painting (h) Toy-making (i) Jig Saw-puzzle making—Fret work articles. Toys, Puzzles, etc. and Home-blessings on sale
17. Tamil Language and Literature—Teaching Aids 18. A. V. E. Demonstration of audio-visual education aids 19. Social Studies (a) Latest Map of India in Plywood (b) U. N. O. in Clay (c) Types of dwellings (d) transport (e) Facts about Madras State 20. Physical Education and Game—all Olympic Sports venues on a map of the world (electrical), etc. 21. Scout 22. Citizenship Training 23. Maths—Unique experiments in three dimensional models 24. Science: outstanding achievements—automatic signalling Electric Railway—Tambaram to Beach—Model, steam engine, etc., etc. 25. The Book of Books, Christmas, Good Friday and Easter.

Colour Paper Cut-out
By V. Ulaganathan, VI-A.

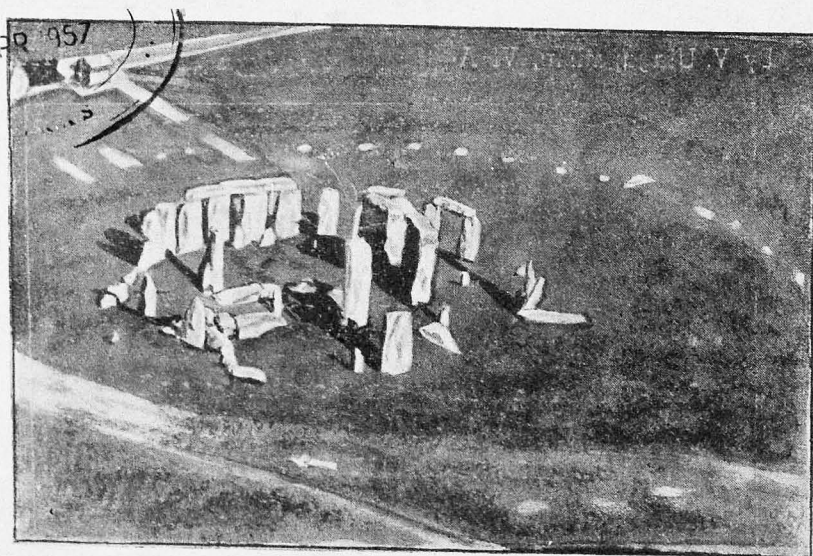
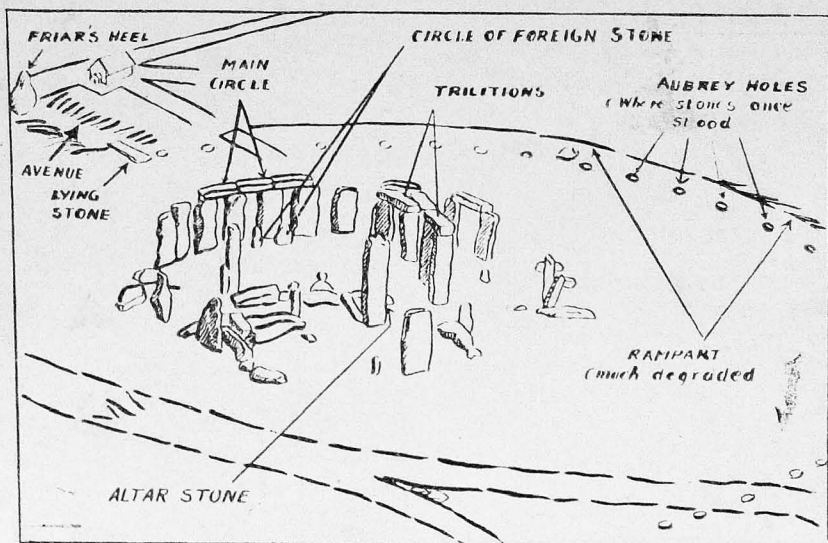

Colour Painting
By Rajagopal.

A View of Pallavamedu. Through an Arch of our School Building
By V. Ulaganathan, VI-A.

[Perhaps this along with some others in this annual, meets demand for original work - Ed.]

STONEHENGE: Lesson prescribed for S. S. L. C. Examination, 1956-57 (English)

Drawn by Mr K. Maragathavelu, our Assistant Art Master from the Black and White; sound Film "STONEHENGE" borrowed from the Central Film Library, Ministry of Education, Government of India, New Delhi and screened to VI Form pupils of Anderson High School, Kancheepuram during 1956-57.

SYNOPSIS OF FILM: The film was made during excavations by the Department of Archaeology, Edinburgh University in 1953 and shows the field of work in progress which threw new light on the origin of the ancient monument of Stonehenge. It shows the significance of the location of Stonehenge, explains its antiquity by photographs and reconstruction. Animated diagrams indicate how the stones were brought and set up at the site.

Sister N. Vedakkan, B.A., L.T.,
Arkonam. :: 6-2-1957.

My teachers came back from your Parents' Day Celebration thrilled with what they have seen at the exhibition. It is a pity that privilege was not given to me. I should have loved to see the Evangelistic side of your institution.

My hearty congratulations for all that you and your staff are doing for the Church of God and its extension. May God bless you and your staff in all your endeavour. * * * *

Sri A. S. Johnson, M.A., L.T.;
Chingleput,
 7th February 1957.

I am really very sorry I could not attend your School Day Celebration. I meant to. That was why I did not write to you earlier. I know, your School Exhibition is always worth seeing, and I expected that you would have made special efforts this year. The loss is mine. But I thank you for your good will towards me and your kind invitation. May the blessing of God Almighty rest with you and your school and may you have success after success in your noble endeavour.

I am glad, though not surprised, to hear that the whole thing went off exceedingly well. Hearty congratulations. * * * *

Minutes of Anderson High School Committee held on 15-2-1957.

150 School Parents' Day and School Exhibition on 4, 5-2-57.

Moved by Dr. Azariah and seconded by Miss B. M. Brock the following resolution was passed:—

"SCHOOL EXHIBITION"

Reference was made by members of the Committee to the Exhibition recently held by the school. Handsome tribute was paid to the high order of

exhibits in art and hobby, literature and handcraft, history and geography, applied science and religion. A walk round the various sections which was well organised and run by courteous volunteers and smart Cadets was highly educative and well worth a visit.

The section entitled "WHAT THINK YE OF CHRIST?" captivated the mind and heart of the visitor and seemed to give the key to the whole exhibition.

The committee resolved to place on record its sincere appreciation of the high standard of the exhibition and to congratulate the Headmaster, the staff and the numerous pupils, on their achievement. * * *

"Hindu" dated 11-2-57.

Mr. N. D. Sundaravadivelu, Director of Public Instruction, Madras, emphatically denied here on February 4 that the educational standards in schools had deteriorated. There were good teachers even now as in former times, he added. He urged that "an honoured place" should be given to teachers in society.

Mr. Sundaravadivelu who was presiding over the Parents' Day celebration at the local Anderson High School of which he is an 'Old boy', paid a tribute to his old masters at the school for their sincerity and hard work. He also paid a tribute to Christian educational institutions in general for the "full and complete education" which they imparted.

Earlier, Mr. A. C. Dharmaraj, Headmaster of the school presented a welcome address to Mr. Sundaravadivelu composed in Tamil verse.

After the President's speech, the Headmaster read the annual report of the school.

Mrs. Sundaravadivelu distributed prizes to winners in competitions conducted at the school.

Mr. Sundaravadivelu opened an exhibition organised in the school on the occasion.

“நவ இந்தியா”
காஞ்சிபுரம் செய்திகள்
பெற்றோர் தினம்

காஞ்சிபுரம், டிப். 6, 1957.

இவ்வூரிலுள்ள ஆண்டர்ஸன் உயர்நிலைப் பள்ளியில் பெற்றோர் தினம், நேற்று முன்தினம் திரு. என். பி. சுந்தரவடிவேலு தலைமையில் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. திருமதி. காந்தம்மா சுந்தரவடிவேலு மாணவர்களுக்கு பரிசுகள் வழங்கினார். பள்ளிகண்காட்சியை D. P. I. திறந்து வைத்தார். நேற்றும் முன்தினமும் இவ்வூரிலுள்ள பள்ளி மாணவ மாணவிகள் கண்காட்சியைக் கண்டு களித்தனர். விழாவிற்கு நகர பிரமுகர்களும் பொதுமக்களும் ஏராளமாக வந்திருந்தனர். * * *

Swadesamitran, 4-2-57.

காஞ்சிபுரம், டிப். 5, 1957.

கல்வி டைரக்டர் கருத்து.

“பள்ளிகளில் தற்கால கல்வியின் தரம் குறைய வில்லை. ஏனெனில், முன்காலத

தில் இருந்தமாதிரியே சிறந்த ஆசிரியர்கள் இன்றும் இருக்கின்றனர்” என்று சென்னைக் கல்வி இலாகா டைரக்டர் ஸ்ரீ என். டி. சுந்தரவடிவேலு நேற்று மாலை நகர ஆண்டர்ஸன் ஹைஸ்கூல் பெற்றோர் தினத்தில் தலைமை வகித்துப் பேசுகையில் கூறினார். ஸ்ரீ சுந்தரவடிவேலு அப்பள்ளியின் பழைய மாணவர். ஸ்ரீ சுந்தரவடிவேலு தொடர்ந்து பேசுகையில், ஆசிரியர்களுக்கு சமூகத்தில் ஒரு கௌரவமான ஸ்தானம் கொடுக்கவேண்டும் என்றும் உரைத்தார். மாணவர்கள் அரசியல்களில் கலப்பதையும் கண்டித்தார். மாணவர்களைத் தங்கள் கட்சி அரசியல்களில் இழுக்காமலிருக்கும்படி கட்டித் தலைவர்களுக்கும் கேட்டுக்கொண்டார்.

பள்ளித் தலைமை ஆசிரியர் ஸ்ரீ ஏ. வி. தர்மராஜ் ஸ்ரீ சுந்தரவடிவேலுக்கு ஒரு வரவேற்புப் பா வாசித்தளித்தார். பின்னர் ஆண்டு அறிக்கை வாசித்தளித்தார். ஸ்ரீமதி சுந்தரவடிவேலு வெற்றி பெற்ற பையன்களுக்குப் பரிசளிக்க கல்வி டைரக்டர் பள்ளியில் அமைக்கப்பட்டிருந்த கண்காட்சியையும் திறந்து வைத்தார்.

OUR VISITORS

Inspection Report for 1956-57

By

THE DISTRICT EDUCATIONAL OFFICER, CHINGLEPUT DISTRICT, SAIDAPET.

EXTRACTS:—

“B” subjects:

Due attention is paid. A variety of hobbies introduced. The school owns a Radio, 16 m.m. film projector, 55 m.m. film strip projector and a tape recorder. A film library is in the making. Audio-Visual aids are put to effective use.

Library:

The library with 10,931 books including 379 added this year is well used both by the pupils and teachers. Apart from the general library, a pupils' library with a reading room attached is being run by responsible pupils.

Garden and Museum:

The extent of the garden area is about an acre and vegetables and flowers are grown in the neatly laid plots. Gardening being the main craft tools and equipment have been adequately supplied.

The Museum and the aquarium are the pride of the school and some very precious specimens are treasured and added to and used as teaching aids. The aviary, bunny house the nursery and art room are additional attractions in the school.

Physical Education:

The play area available is about 5 acres about 2 furlongs from the school and the monthly rent paid is Rs. 21-8-0. Phy. Edn. activities have been organised efficiently and coaching in Major and Minor games done regularly. The school teams participated in the Dist. Tournaments with considerable ability.

Citizenship Training:

Parts I and II of the scheme of Citizenship training implemented. The school assembly is admirably well conducted with the help of students. The Senior and Junior punctuality council and the school court of Honour are noteworthy features.

The Scout Troop:

With 7 Second Class Scouts and 76 tender foot scouts and the cub pack 30 strong have been fairly active during the year under the guidance of 4 interested officers. The groups are affiliated to the parent association.

N. C. C

The School N. C. C. consists of 33 cadets and one Officer. Turn out smart; the school can have one or two more units.

CRAFT & HOBBIES:

Gardening and agriculture:-In the one acre of garden area available plots have been laid neatly and flower gardening and kitchen gardening are attempted. Varieties of cactus growing is of special interest. Wood work is taught as additional craft and the following hobbies are introduced-Cement concrete tank building, fret work, lino cut, Aquarium, Drawing and Painting. The art section is attractively maintained and very substantial work is being turned out. The art annual magazine is an excellent production.

ORGANISATION:

The school organisation is very systematic and efficient and supervision by the Headmaster very effective. School administration—Good.

Time Table and distribution of work: In order.

Principles of Promotion: Framed and adhered to.

Science:

The school owns a well-equipped laboratory and pupils are given facilities for doing practical work. A science club is functioning and this section contributes a good deal for the school annual exhibition.

General:

The Institution with a long tradition continues to maintain a high standard of efficiency, thanks to effective administration and co-operative work done by the staff. Pupils are well disciplined and school organisation is worthy of emulation.

19-2-57.

(Sd.) **J. A. RYAN**, M. A., B. T.

* * * * *

C. P. Menon, Captain, Officer Commanding Tambaram Independent Company, N. C. C., Tambaram, 12-7-56.

While inspecting the N. C. C. and A. C. C. activities of Anderson High School, Kancheepuram, the Headmaster Mr. Dharmaraj gave me an opportunity to see the Citizenship training activities and the conduct of the Prayer in the School Assembly amongst other things. I am very much impressed at the discipline of the boys and the healthy Student staff relations in the working of the school. I wish them all success.

* * * * *

Norman Sargent, Bishop in Mysore, C. S. I., 13-7-56.

It was a great pleasure to visit the Anderson High School. I was much impressed with the order and discipline of the Assembly together with the beauty and decorative effect of the emphasis on art.

I was able to see quite a lot of extra-curricular activities and felt that this was one of the best high schools I had seen in India.

* * *

Dr. E. P. Azariah, M. B. B. S., Medical Superintendent, Church of South India Hospital, Kancheepuram, S. India, March 1957.

Expert Educational authorities and other dignitaries have paid well deserved tributes to the Anderson High School.

I have heard of the institution before and lately I have seen the school, its pupil and staff at their various activities. One thing that impresses me most is its tireless spirit of adventure and pursuit of progress ever aiming higher and higher, worthy of a Christian enterprise.

* * * *

Rao Sahib P. S. Kadambavanam, Tambaram, 28th March 1957.

I had visited Anderson High School, Kancheepuram, and I had once addressed the morning Assembly also. It is an inspiring sight to see the Hall full of bright faces. A High School is not a factory to manufacture clerks to the Government offices and Banks. Its purpose is to produce leaders the future India, with sound body (Character) and sound mind (Education). This fact comes home to me when I think of Anderson High School which gives me an idea that the future leaders of Bharatham are being trained by the well-gifted and born educationist Mr. A. C. Dharmaraj, the Headmaster who believes that character is the foundation of Education and Swaraj.

I have visited dozens of High Schools in the Tamilnad and I appreciate the way this compound and the walls are kept. All these speak of the co-operation of the teachers and the students with the Headmaster. This school will be the "Alma Mater" of many great men of the Tamilnad. I wish the school a great success.

அண்ணல்

Lino-Cut

Linoleum-Cut Printing

- Fig. 1. By Kuppan, VI-B
 " 2, 4. " V. Ulaganathan, VI-A.
 " 3. " Devarajan, VI-B.

Our Annual 1955-56.**The Guardian**, 14-6-56.

The Art Annual for 1955-56, brought out by the Anderson High School in Kancheepuram, Madras State, shows the steady improvement made in this school's unique publication. Containing reproductions in colour and black and white of different kinds of works of art created by the students, this publication must be a source of great satisfaction to them, and of pride to their teachers and parents. The creations include colour paintings, cut-paper and crayon work, cut-paper poster designs, lino-cuts, designs from potato and stick printing, paintings on mud lids and tempera work. Reports and speeches are hidden among the pictures and articles, which makes this Annual more readable than some report-ridden school annuals.

Another improvement must be made in the next number—in the contents and quality of the photographs which are in somewhat of a contrast to the reproductions of paintings. None of them is sharp or clear enough, the cuts of writers of the articles especially, make a gloomy collection.

(WE HOPE THIS YEAR THE DEFECT IS RECTIFIED-ED.)

Sri T. Narasimhachari, Triplicane, Madras-5.

Only this morning on my return from Trivandrum I saw your 'Art Annual, greeting me at my house. I am immensely pleased with the volume you have so successfully brought out. I should say it speaks volumes about the good work you are doing in your school. May you have the same missionary zeal and enthusiasm to serve in the field of Education. It is really surprising how you are able to muster the co-operation you so largely require for this work from your staff and students.

J. P. Thomas, Y. M. C. A. College of Physical Education, Saidapet, 20—4—56.

Thank you very much for the copy of the Art Annual of the Anderson High School. The get-up and the standard of work are indeed high. Please accept our congratulations.

I am highly pleased to note a well deserved tribute to my student Mr. Vethamani in the Art Annual and may his hands be strengthened for greater service at Anderson High School.

V. N. Mony, Survey of India, 14, Wood Street, Calcutta, 1st May 1956.

I thank you very much for the copy of the Art Annual 1955-56.

It gave me great pleasure to go through the contents of this Magazine with its highly interesting articles and beautifully executed art work. The Magazine itself is a testimony to the high standard which your school maintains in all spheres of its varied educational activities and worthy of emulation by other institutions.

I congratulate you and the staff on the very praiseworthy work and thank you once again for sending me a copy of the Magazine.

Mr. J. R. Macphail, Principal, Madras Christian College, Tambaram.

Thank you for sending me your Art Annual. I have looked through it with interest. It seems to keep up the high standard set by its predecessors and shows great enthusiasm and technical knowledge on the part of its producers and reflects a healthy life in the school.

I could wish however that the boys with a gift for painting and drawing could be encouraged to compose pictures from what they see themselves, in the school, the town and the country round about. Some of the illustrations you publish seem to be copies of other men's pictures. Such copying is good practice, of course, but it should be only a preliminary to original work.

Swadesamitran, 14-5-1956.

Art Annual—Anderson High School, Kancheepuram, 1955-56, pages 60.
Edited and Published by A. C. Dharmaraj, M. A. B. T., Anderson High School, Kancheepuram.

வழக்கம்போல ஆண்டர்சன் உயர்தரப் பள்ளியின் இவ்வாண்டு கலைமலர், பள்ளிப் பிள்ளைகள் வரைந்துள்ள பென்சில் சித்திரங்கள், வண்ண ஓவியப் படங்கள், கோட்டுச் சித்திரங்கள், மண் மூடிகளில் வரையப்பட்ட சித்திரங்கள், நீர்வண்ண ஓவியங்கள், போஸ்டர் சித்திரங்கள், வரிவெட்டு டிராயிங்குகள், ஆகியவற்றுடன் பலவகை பொருள்பற்றிய உயரிய கட்டுரைகளுடன் பொலிகின்றது. அன்றியும், பள்ளிக்கூட அலுவல்கள், 1954-55 பள்ளிக்கூட அறிக்கை, இன்ஸ்பெக்டர்ஷன் அறிக்கை முதலியனவும் காண்கின்றன. பள்ளி மாணவர்களும், உபாத்திமர்களும் பாராட்டிற்றிருக்கிறார்கள்.

“தந்தி” — ரங்குன் வெளியீடு.

வா. து. சாம்பசிவம்,

கௌரவ ஆசிரியர்,

Dalhousie Street, Rangoon.

ஆண்டர்சன் உயர்நிலைப் பள்ளி, காஞ்சிபுரம். Art Annual, Anderson High School, Kancheepuram. ஆசிரியரும், வெளியிடுபவரும்: திரு. ஏ. சி. தர்மராஜ், எம் ஏ., பி. டி. அச்சுக்: சாந்தா பவர் பிரஸ், கண்கவர் வனப்புடன் திகழும் ஆண்டு மலர் கிடைக்கப் பெற்றீரும்.

திரு. எச். ஏ. முஹம்மது எஹ்யயா (6-ம் படிவம் பி. பி. டி. எழுதிய “ஒழுக்கம்” என்ற தமிழ்க் கட்டுரையும், ஆங்கிலத்தில் “பிரார்த்தனையும் அதன் சக்தியும்” (Prayer and its Power) என்ற ஆங்கில எழுத்தாக்கத்தைத் தந்திருக்கும் திரு. ஏ. சி. மனோகரன் (4-ம் படிவம் ஏ. பி. டி.) ஆகிய இருவர்களையும் பாராட்டத்தான் வேண்டும்.

சிறிய வகுப்புகளில் படிக்கும் மாணவர்கள் இத்தகைய பெரிய கட்டுரைகளை எழுதுகிறார்கள் என்றால் அவர்களை முன்னுக்குக் கொண்டு வருவதற்காக அல்லும் பகலும் உழைக்கும் உத்தமர் திரு. ஏ. சி. தர்மராஜ் அவர்களைப் பாராட்டாதிருக்கமுடியாது. அவர், “தந்தி” ஆசிரியரின் பள்ளி ஆசிரியர் * என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

* Old Boy, St. Columba's, Chingleput—Ed.

The "Soul" of A. H. S.

J. Daniel, Christian Literature Society, Park Town, Madras, 22-3-57.

When I visit a school, I seek there something which I find missing in many schools. The Anderson High School, Kancheepuram, is one of those rare institutions where that 'something' is found. I call 'that something' the 'soul' of an institution—a term which can be understood only by those who think of the school, not as a factory for building bodies or minds but as a sacred place surcharged with the spiritual power that would build the **Spirit, Mind and Body** of those who pass through the institution. I am sure that no one who has visited the Anderson High School would have failed to be touched by that unseen force that pervades the school.

As one fully alive to the odds one has to fight against, (in one's attempt to keep the spirit alive) I know that it is the undying fire in Mr. Dharmaraj that has kept the flame of the spirit alive in the school. All honour to him and those of his associates who have fed the flames! The lights they have lit in the young minds and hearts that came under their influence will light myriad other lights in successive generations and they shall be radiant witnesses to what has been done by those that were kindled by the Great Light, to enkindle others.

May the Light that has been lit, be never put out!

A. N. Schwartz, Educational Secretary, Christian Literature Society, Madras, 21-3-57.

I always look forward to the pleasure of associating myself with your school activities. To me the school has recently made giant strides of progress in many desirable directions. If I have ever failed to respond to your kind invitations, you can be sure that it is because of other duties pressing on my time.

I have remarked once before that the discipline you maintain in the School assembly strikes the visitor as something rare in our country. It could only come out of a fine esprit de corps born of confidence, cooperation, goodwill and right relationship between the pupils and parents on the one hand and the teachers and the School authorities on the other hand. The Art Annual you have been producing is of a very high order indeed.

Thanks to the great organising capacity of the Headmaster and the enthusiasm of some of the talented staff and pupils, the School has made a mark as one of the best centres of learning in Tamilnad. I hope that the School will always remember that true knowledge is the fear of God and if this fountain of life is ever kept bubbling in your School its future is already assured.

ANDERSON HIGH SCHOOL

**ABOUT THE SCHOOL'S SERVICES FOR THE
11th ALL-INDIA BASIC EDUCATION CONFERENCE, KANCHEEPURAM.**

As Secretary to the Reception Committee of the 11th All-India Basic Education Conference, Kancheepuram, I write to convey to you my deep gratitude and appreciation of the hearty cooperation you gave me through your valuable services to make that Conference such a success. Every one was happy that the conference was so well organised. I need hardly say that without your good will and special help, this could not have been made possible.

(Sd.) N. D. Sundaravadivelu,

Secretary,
**(Director of Public Instruction,
Madras.)**

* * * * *

ABOUT OUR SCHOOL'S SERVICE

AT THE SARVODHAYA SAMMELANAM

HELD AT KANCHEEPURAM IN THE SUMMER OF 1956.

Let me convey to you my sincere thanks and that of the departmental delegates who were comfortably berthed in the spacious rooms of the Anderson High School, Kancheepuram, and who are carrying sweet memories of their stay. They were pleased with the facilities and comforts provided for their stay, and I heartily thank you for the very nice arrangements made.

I am very sorry that you were deprived of your holiday trip, but probably thinking that All-India Basic Educational Conference comes only once to Kancheepuram, you have decided to stay put at Kancheepuram. In fact your presence was very encouraging indeed as I was always hopeful of your kind help. Your attendants in the school were very obliging and helpful and kindly convey to them also my appreciation and thanks.

(Sd.) J. A. Rayan, M. A., B. T.;

Dt. Educational Officer,
Chingleput District.

Still Life Painting

By K. E. Sadagopan, IV-A.

Still Life Painting

By P. S. Subramanian, VI-A.

Potato Cut and Stick Printing

By

K. Sreenivasan, IV-A.

G. Pasupathy, IV-A.

A BROADCAST TALK DELIVERED ON 29-10-1948 BY THE RT. REV. DAVID CHELLAPPA, M. A.,
LONG BEFORE HE WAS ELEVATED TO THE BISHOPRIC

DANTE.

Can you give me the names of a few great poets? Shakespeare, Homer, Kalidasa, Kambar — — —? Why Dante, of course! Now who was Dante? He was an Italian, by birth, having been born at Florence in 1265, during the Middle ages, with their faith, their grand cathedrals, their culture, their originality, and their spirit of adventure: the modern age was not far off. Dante, while still young, had mastered all the learning of the day, and become a good scholar and philosopher. A keen patriot, he took much interest in politics, and at the age of 35 (thirty-five) rose to be one of the six chief civil officers of his city, but with the defeat of his party in 1302 he was driven out, and spent the remaining nineteen years of his life in poverty, wandering from place to place, writing, and finally dying at Ravenna.

What strikes a reader most today in Dante's writings, is perhaps his refreshingly modern view of things. In an age, when, owing to the fall of the Roman Empire, Italy was split up into many petty states, often at war with each other, Dante dared to dream of a United Italy, and even of a United world-in fact, of a World state - under one ruler co-operating with one spiritual head. His dream of a World State has not yet come true, but his dream of a united Italy came true after his death.

Secondly, although a Latin scholar, he wrote in the Italian language, unlike most other men of letters, who still clung to the dead language: in this way he

gave the Italians a new pride in their language, which also helped much to unify the country as a whole and this growing political unity also advanced the cause of the language and gave Dante the title of the Founder of the Italian language.

Thirdly, in regard to his poetry, he is majestic in imagination, mighty in description, and great in art. He has been compared to Milton, because of his choice of subject, which is not a very popular one, as we shall see, and also because of his deep moral and religious earnestness. This was combined, as already mentioned, with a modern outlook based on ancient learning. He was at once a poet, a theologian and a philosopher, and his influence on Italy and on the West as a whole has been very great.

In his youth, a short biography called the Vita Nuova, or the Young life, in which he records his deep and undying love for a beautiful girl, called Beatrice, whom he had first loved when they were both about ten years of age. He never married her and she died at the age of twenty-five, but her memory and her vision always inspired him, even in his exile and in his sufferings. "Therefore," he says, "If it be His pleasure, through whom is the life of all things, that my life continue with me a few years, it is my hope that I shall yet write concerning her what hath not before been written of any woman."

And so we come to his greatest work, the Divine Comedy, a picture of the future life of man.

The poet is conducted in his vision through the Inferno, or Hell, the place of hopeless suffering; the Purgatorio, or Purgatory, the place of disciplinary suffering; and the Paradise or Heaven, the place of joy. This is how the poem begins:

In the midway of this our mortal life,
I found me in a gloomy wood,

astray,

Gone from the path direct; and

e'en to tell,

It were no easy task, how savage

wild

That forest, how robust and

rough its growth,

Which to remember only,

my dismay

Renews, in bitterness not far

from death.

Yet, to discourse of what there

good befel,

All else will I relate discovered

there.

The poet Virgil is his guide through Hell, which he reaches across the River of Death. On the gate are written these words which give an idea of the place:

"All hope abandon ye who enter here."

Many of the souls kept here in hopeless torture were known to him in his lifetime, as also many of those undergoing purifying pain in Purgatory and of those raised to heavenly places in Paradise. In Hell he comes across many interesting persons and groups, such, as for example, the Indifferents, who had passed their days in earth in indifference, neither denying nor believing in God; and also suicides, who had taken their own lives and now are condemned to live in:

a forest, where no track
Of steps had worn a way. Not

verdant there

The foliage, but of dusky hue:

not light

The boughs and tapering, but

with knares deformed

And matted thick: fruits there were

none, but thorns

Instead, with venom filled.

From Hell, which, as we have said, is the place of hopeless suffering intended mostly for those who had been guilty of horrible and brutish crimes, he is led through the seven terraces of Purgatory where suffering is not hopeless, and which rise like a mountain from a vast ocean.

The mount that rises highest o'er
the wave.

The souls that live here, guilty of lesser sins that could be overcome and atoned for, spend their time in sorrowing for their sins and in prayer. But from purgatory, he catches a glimpse of his beloved Beatrice in Heaven:

A virgin in my view appeared,

beneath

Green mantle, robed in hue of

living flame

And o'er my spirit, that so long

a time

Had o'er my presence felt no

shuddering dread,

Albeit mine eyes discerned her

not, there moved

A hidden virtue from her, at

whose touch

The power of ancient love was

strong within me.

No sooner on my vision streaming,

smote

The heavenly influence, which,

years past, and e'en

In childhood, thrill'd me, than

towards Virgil I

Turned me to leftward.

At the bidding of his beloved
Beatrice, he drinks of the sparkling
waters of a river called Eunoe, and

Returned

From the most holy wave,
regenerate,
E'en as new plants renew'd with
foliage new,
Pure and made apt for mounting
to the stars.

Dante is now in Paradise, that
indescribable place of sweet happiness
and serene peace, where dwell the
saints and angels in a vast amphitheatre
of infinite terraces of thrones, and, in
their midst, God Almighty Himself. Beat-
rice takes him by the hand, and floats
with him from star to star, through the
blue ether. After a while, Beatrice leaves
him, and from afar, he sees her seated
amongst the blessed ones.

and she so far away
Smiled, as it seemed, and looked
once more at me:
Then unto the Eternal Fountain
turned.

For a moment, his heart is flooded
with the understanding of the glory of
God and the beauty of holiness. And

he confesses his utter inability to do
justice to the theme: he is completely
at a loss to describe the momentarily
veiled vision of the Blessed, the Holy,
the Triune God—that most exquisite,
that most rapturous, that most surpassing
that most sublime sight that could ever
be vouchsafed to the eye or heart of
mortal man.

○ speech!

How feeble and how faint art thou,
to give

Conception birth

and

My tongue shall utter now, no more
E'en what remembrance keeps.

than could the babe's
That yet is moisten'd at his
mother's breast.

If you really want to read and enjoy
Dante—it is no joke, I can tell you, and
if you, like me, do not know Italian, you
can yet do it through English trans-
lations and especially those of the
American poet, Longfellow, who was a
great lover and even hero-worshipper
of Dante.

(BY KIND COURTESY OF THE AUTHOR-ED.)

Three Men on a Wall.

J. Fredrick Sunder Singh, V-A.

Short Story Competition — Second Prize.

Three men sat on a wall—named Fact, Faith, and
Feeling. Feeling fell off the wall and reached up and
pulled Faith down with him. But Fact remained seated
calmly on the wall, and reached down and pulled up
Faith once again. Faith in turn reached down and pull-
ed up Feeling once again.

The interpretation thereof is this. Our feelings
are never constant, but always changing. Sometimes
they are up and sometimes they are down. If we allow our Faith to be based
upon our feelings, then our Feelings are down, Faith will be pulled down with
them also. But Fact, the abiding Word of God—is always constant and reliable.
If we base our Faith upon the Fact of God's Word, which never changes, then
Faith will also remain constant and steadfast.

Holy Mathematics.

C. N. Raghunatha Rao, B. A.,

Mathematics Assistant.

Who is God? Where is He?

The only probable answer is that He is one who is superior to all mankind--Nay, superior to all beings in the Planetary system. He is omniscient.

Have you seen Him? What is His size?

Please tell how many of us have seen the air we breathe in, which is so essential for our living. His presence can be felt in day-to-day life just like the presence of air. Next, the size. What is the size of the air? The size of the container—from a pin point to the Himalayan size. The same with God—Ano Raneeyan, Mahato Maheeyan (அனோனையான், மஹதோ மஹீயான்)—the smallest of the small and the biggest of the big (Vedas).

What is all this prattling about? Answer to the point straight.

Excuse me. You have yourself answered it partly. It is about the Holy Mathematics which begins in a point and proceeds in straight and curved lines.

My God, what is the holiness in Mathematics?

There! the 'O' in God and in Holy—the first numeral in Mathematics without which the first Man of all the Planetary system cannot be pronounced and in all reverence too! Stop!!

What does Sanskrit, the Vedic language of India, say? ३-० (Om!). There again it is 'O'.

Damn the dead language! Leave it. What does our செந்தமிழ் say?

ஓம். It is again 'O' on which only gives it Holiness.

Is it of one 'O' you are making so much fuss about?

Sorry brother, be patient. O, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9—How many numbers are there?

Ten.

Are not these ten numbers enough to make any number you think of?

Quite sufficient. There again Godly. According to Hindu ethics God took ten avatars (incarnation) to save the good and punish the wicked. Bertrand Russel says in his essay "Role of Individuality" that any intelligent work can be successfully attended to by only groups of ten and not more. Our New Coin—Naya Paisa! (நயா பைசா) 10×10 Naya Paises make a Rupee.

What is that you are leading to?

To Heaven!

Where is it?

At infinity!

There, again Mathematics! Infinity, the number greater than the number you can think of! All Souls—souls of bitter enemies too—meet at Heaven or in God. Hark there! Two parallel (never meeting) straight lines meet at Infinity.

Damn you and your Mathematics!

Brother, it is impossible to Damn or Dam Mathematics. It is the only unchanging Science from time immemorial! Applied Science can Damn and be Damned. Hear! What about Dalton's Atomic Theory—indivisibility of Atom. All respects to Albert Einstein, first a Mathematician and then a Scientist. It is he who proved that Atom is divisible. Result—the Atom Bomb. It is the only impartial Science—meaning no exception to any rule. So Godly it is.

It is time for me. Mathematics has no beginning and no end—minus infinity to plus infinity. So there is no point where we can stop. Again Godly in quality.

Stop Press—Latest News—Mathematics again leads in Staff Musical Chair!!!

There cheers to Mathematics!

"Beware of the Wolf in Sheep's Skin"

K. Srinivasan, V-C.

(Short story competition, First prize.)

There was once a priest. He was in charge of a small parish church. He was humble and dutiful. He gave the people his best-sermons at Sunday services. People loved to attend his services. He was poor and he had to support a big family. His income was meagre and it was always his problem how to make both ends meet. He was a lover of books. He used to read a number of books to enrich his knowledge. One Saturday night he sent his family to bed—and sat alone in the front room of his small house. He was thinking of a proper topic for his next day's sermon.

The air was chill and the night was calm. There was a small hurricane lantern on his table. Suddenly he heard a knock at the door. He rushed at the door and opened it quietly. He saw a poor woman in rags with a child. She also had a big book in her hand. She said, "Oh, Sir, I am a poor woman and my child is half dead—with hunger. People say you are the most charitable man in this village. My only wealth is this book. My husband told me when he died that this book would be worth more than a thousand rupees. As I am an illiterate woman I have not even once opened it to read. Please take this book and give me at least ten rupees for it." The priest was indeed attracted towards so costly a book. He got the book and opened it. To his wonder he noticed

that a ten-rupee currency note was hidden in between two sheets of a big volume of two hundred pages.

His first thought was that by paying ten rupees he would in a moment own a thousand rupees. His next thought was that it was a sin to rob the poor and ignorant woman of her wealth. He lost himself amidst these conflicting ideas.

He was always honest and so he steadied himself and said, "I don't want this book. Open it, you will find money enough to support you and your child for many months". The woman persisted saying, "Please take it and give me at least five rupees". The priest closed the door and resumed his seat. He was seriously thinking of the woman's behaviour. After ten minutes he heard another knock at his door. He

thought that the woman would have again come to him. He opened the door.

He saw a Police Inspector. The Police Inspector said, "Where is the woman who came here with a book? She is selling books containing false currency notes. We are after her to arrest her." The priest said, "She has just now gone away with her book". The Inspector warned the priest not to encourage such thieves and left. The priest now understood how deception moves about in the world. He selected the topic, "Beware of the wolf with the sheep's skin" for the next day's sermon.

Miss. E. W. YOUNG, M. A.,

(An appreciation by "The Mail")

The Mail—April 17, 1956.

Veteran Educationist.

Veteran educationist is Miss E. W. Young, who is retiring after 33 years of solid substantial work dedicated solely to women's education.

Few would have been able to give all these years, despite changes, that unstinted, selfless attention to work as Miss Young. The very mention of her name carried with it not only the spirit of youth of which she is the embodiment but also instilled into others a similar spirit.

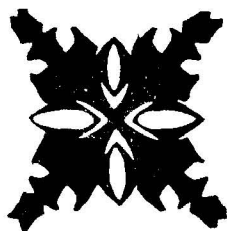
Manager of three girls' higher elementary schools in Kancheepuram, she came to India in 1923. After a brief period of service at the Northwick Girls' High School, Madras, she went to Kancheepuram, a historic but conservative citadel. Girls' education then had not attained its proper place. But Miss Young was determined to give

the girls opportunities in her own way. Through the three girls' schools under her charge, she saw thousands of girls get the benefit of modern education. Rightly, therefore, Kancheepuram acclaims her as the "mother of girls' education."

Simple, unostentatious, she has been discharging her work and giving advice without distinction of caste or creed. She helped Hindu children as she did the Christian.

Her hands were always full, for she was also the Treasurer of the Church of Scotland Mission, Chairman of Anderson High School Managing Committee and convener for many committees.

Education, of late in South India, is losing some of its stalwarts. The Rev. Dr. A. J. Boyd retired recently as also Miss Mason, of the Women's Christian College, and now Miss Young, who is retiring to Scotland to enjoy her well-earned rest.

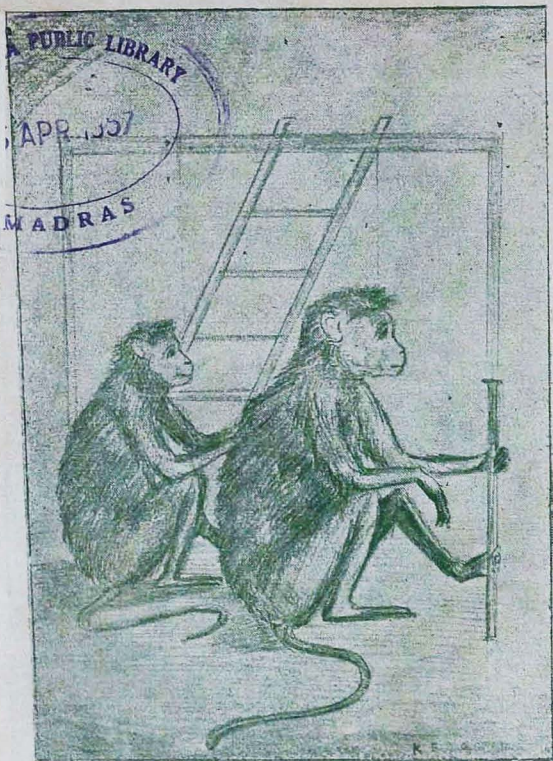

Water Colour Still Life Painting

By

K. E. Sadagopan IV-A.

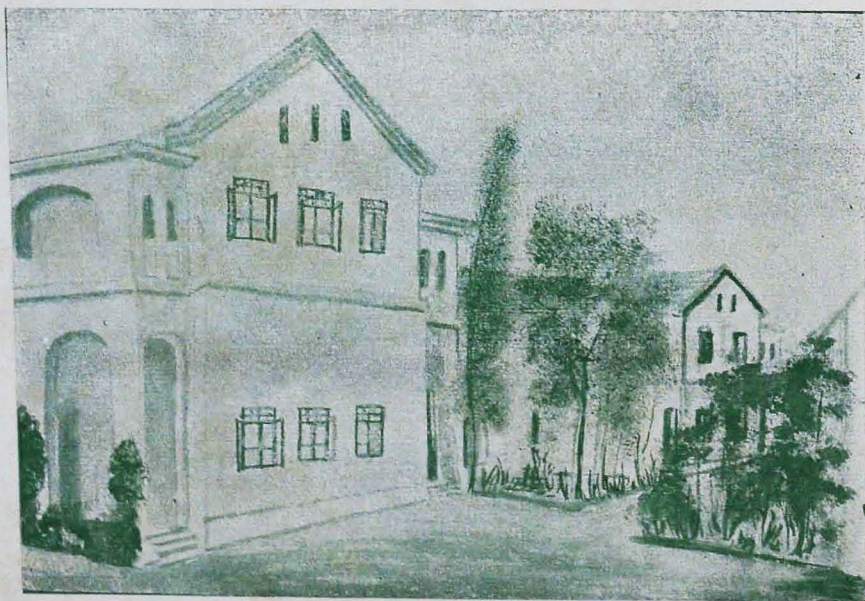

இவர்கள் இருவரும் நமது பள்ளியில்
அண்மையில் குடியேறியிருக்கிறார்கள்.

Pencil Drawing

By

K. E. Sadagopan, IV-A.

A View of our School Building – Painting.

MONKEYS

A. Cornelius Manoharan, V-Form A.

(English Essay—first prize)

The monkey is the average spectator's favourite animal. People are impressed by its similarity to themselves. They refer to it as "cute". They enjoy watching monkeys as performers who are always doing something unexpected. They are impressed with a monkey's smartness, with the chimpanzee especially, because he is by far the brightest.

A veterinary doctor who was in charge of monkeys in a zoo, told me of many interesting incidents in his work in connection with his treatment to monkeys.

According to him, you could devise methods of treating every other animal and once devised, that method could be relied upon. But not with the chimps. They were simply too smart. The better the method, the less likely it was that they could ever permit it to be used again. They could see through it.

Nellie, a chimpanzee, came down with a bad cough, and very soon developed pneumonia. The doctor decided that the only thing that would save her was an injection of penicillin. Injecting a chimp is a special problem and so he had two of the keepers take her out of the cage and each one held a hand while they took her for a walk down the path. Then each boy stretched her arms up so that she could not bite them. Another man held her feet and the doctor gave her an injection in the hind quarters. Nellie let out a squeal, but it was all over in a couple of seconds. Within a couple

of days her recovery was complete. But ever since that time, Nellie had refused to give up both hands at the same time. If two men wanted to take her for a walk, she would give one hand and tuck the other hand under her armpit only releasing it when the other hand had been shaken off free and tucked under her armpit.

Chimps cause more trouble than most other monkeys, because chimps are basically mean. Whenever they saw the doctor they got hurt with an injection or a dose of medicine and they learnt that quickly. The doctor was their sworn enemy; nothing would convince them otherwise. The result was that he could not pass by any of the chimps without being bombarded with tinplates, orange peels, bananas or anything else they happen

to have in their cages.

The doctor said that monkeys are fine swimmers and divers. There was a big monkey island around which ran a big pool. The monkeys would climb up into the high trees and go diving off into the water. They dive beautifully. They swim well, too. The only trouble with the swimmers was that if they stayed in the water too long, they developed serious chills and bad coughs.

There were two Dianas, the doctor told, the female being very weak and timid while the male was extremely rough. The male amused himself in two ways, would race from one end of the cage to the other, taking a flying leap,

hitting the side of the cage with his feet and then doing a backward somersault landing back on the floor on all fours. His other exercise was not so innocent. He would go racing round the cage at a gallop while the female sat huddled by the bars at the front. Every time he passed her he would either hit her on the head or grab her tail and pull her after him for a few feet. Somehow or other he once got hold of a broomstick and that day he varied his game by hitting her with the stick. By the time this rude game was discovered, the female was having trouble in walking. She was then separated and treated.

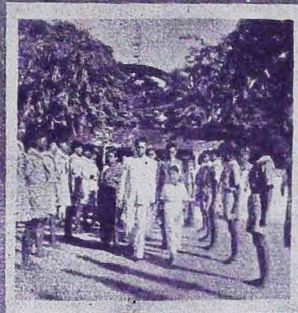
This prank is characteristic of monkeys. If one monkey in a pair or group is timid or weak that one will be unmercifully set upon by the others; the group will bite it and beat it to death. In a pair a strong monkey may eat all the food and the timid monkey will make no

attempt at all to eat while it starves to death.

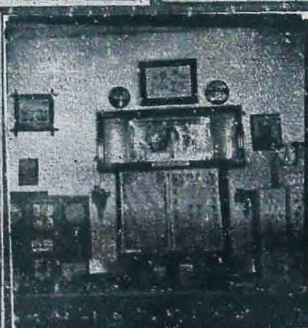
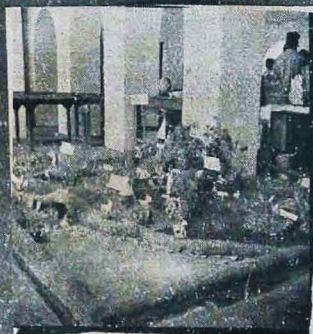
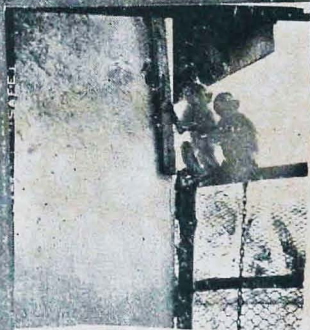
A little female orang who was quartered next to a male chimp tried to get friendly with him but he would have none of her. One day she put her arm through the bars of the cage and made an attempt to touch him. He grabbed her hand and bit the end of her finger off, including nearly all the nail and broke what was left of the finger. She was immediately treated and the finger put in a cast. It was pathetic to watch her after that, because as long as the splint stayed on her finger, whenever anyone would come near her, she would push her arm through the cage and hold the hand up, her eyes wide and her eyebrows arched; as if to say, "Look, I have a sore finger!" Then she would cover her eyes with the other hand and turn her head away, mourning the loss of a nail and a bit of her finger!

See opposite page for Photos:

- Top Row: 1. Cooking test-Second Class Scouts.
 2. Guard of Honour presented to Mrs. & Mr. N. D. Sunderavadi-
 velu, M. A., L. T., Director of Public Instruction, on the Parents' Day.
 3. Our Camp Life.
- 2nd Row: 1. 2 & 3. Shield won by our Troop for the Second Year in succe-
 sion at the Local Rally.
- 3rd Row: 1. Our Scouts who attended the District Central Camp — Avadi.
 2. Scouters.
 3. Our Cubs & Cubmaster.
- Bottom Row: Class Excursion to Madras Harbour-Sixth Form B Section, 8-9-1956.
 1. Teacher and Pupils standing in front of the Excursion Van.
 2. Visit to the Light House.

SCOUT ACTIVITIES

SCHOOL PARENTS' DAY, 4-2-57.

See opposite page for Photos:

- Top Row Left:** Our Director of Public Instruction received at the Gate by Mr. Paul Joseph.
- Centre:** Our Museum (Also Headmaster's Room) contains one live Specimen Too!
- Right:** **MR. R. VARATHARAJAN, M. A.,** New Delhi: An old boy of St. Columba's High School, Chingleput who in loving appreciation of one of his Old Teachers now at Anderson High School contributed a prize for an oratorical contest. The prize was awarded to K. Selvaraj, IV-B.
- 2nd Row Left:** The School Monkey House — with John and Matty looking on.
- Centre:** School Exhibition — Tamil Section — Naanilam — & behind, a crowd watching Bommallattam picturesquely conducted by Mrs. A. Sathiasatchie — Our latest discovery!
- Right:** Boys at the wood work section newly opened this year with the aid of a special grant from Government.
- 3rd Row Left:** School Exhibition — The Crib — The good efforts of Wilfred David and Winston David — This section together with those on Gethsemane, Calvary, Resurrection, & the Book of Books — was judged the most awe-inspiring.
- Centre:** School Exhibition — U. N. O. in clay — Mr. Moses Masilamoney's and Mr. John Devadoss's extraordinary efforts & skill.
- Right:** Ulaganathan, VI-A and Sreenivasan, V-B. Busy at the latest Fret-saw equipments.
- 4th Row Left:** School Exhibition — The crowning glory of all the labour of love in the art room accomplished by our Art Masters and our children.
- Centre:** A section of the art room showing stencil designs on cloth.
- Right:** Raghavan, V Form. Our school photographer who though handicapped by inability to use his legs goes about specialising in his hobby — All the photographs in this Annual are from his camera.

நீ நா கா

வித்வான் திரு, ர. தேவராஜுலு நாயுடு,
(அந்திரசன் உயர்நிலைப்பள்ளி)

ஒரு பாட்டிற்கு பொருள் கூறுகிறேன். கவனிப்பீர்களாக:—

இரங்கேச வெண்பா — புறங்கூறும்.

தக்கதுரி யோதனன்பால் சார்ந்த சகுனியைப் போ

லிக்குவல யத்தில் இரங்கேசா! — வெட்காப்

பகச் சொல்லிக் கேளிர்ப் பிரிப்பர் நகச்சொல்லி

நாட்டாடற் நேற்று தவர்.

ஒருவரில்லாத இடத்தில் அவரைக் குறித்து இகழ்ந்து உரையாமை புறத்திற கூறுமை என ஏழாம் வேற்றுமைத்தொகை. கூறுமை—எதிர் மறைத் தொழிற்பெயர். மொழிக் குற்றம் மனக் குற்றத்தின் மூலமாகத்தோன்றுகிறது. இரங்கேச வெண்பா என்பது நாம் படிக்கும் நூல். இது ஒவ்வொரு செய்யுளின் பின் இரண்டடிகளிலும் ஒரு திருக்குறளையும், முன்னிரண்டடிகளில் அத்திருக்குறளின் நீதிக்கு உதாரணமாக ஒவ்வொரு கதையும், இரண்டாமடியில் மூன்றுசீராக “இரங்கேசா” என்று திருவரங்க நாதனது பெயரும் அடைத்துப் பாடப் பட்டதொரு நூல். இதுபோலவே சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா, சிவ சிவ வெண்பா முதலிய நூல்களும் உள்ளன. இந்நூற் பெயர் இரங்கேசனது வெண்பா என்று விரியும். இரங்கேசன் குண சந்தி பெற்ற வடமொழித் தொடர், ரங்கமென்பது திருமாலின் தலங்களில் (நூற்றெட்டனுள்) தலைமை பூண்டதும் (சோழ நாட்டுத் திருப் பதிகள் நாற்பதில் முக்கியமானதும்) கோயிலென்னும் மறு பெயருடையதும் ஆகிய பூரீரங்கத்தைக் குறிக்கும். ரங்கம் = மணல் மேடு. இவ்வடசொல் “ரவணிறக முதலாம் முக்குறிலும்” எனலும் விதிபடி ரகர வொற்று இகரத்தை முதலில் பெற்று மொழிக்கு முன் வந்தது. எனவே, இரங்கேசன் என்று ஆயிற்று. இந்நூற் செய்யுள் தோறும் திருமாலின் திருநாமத்தை ஆடு உழுன்னிலையாகக் கூறியது.

இறைவன் பெயரை அமைக்கிற இது ஒரு வகைக் கவி மரபாகும். திருவேங்கட சதகம், அரப்பளீச்சுர சதகம், கோவிந்த சதகம், தண்டலையார் சதகம், குமரேச சதகம் முதலியவைகளிலும் இங்ஙனம்

கடவுள் முன்னிலை காண்க. அவையடக்கத்தில் “பிறசை வரு சாந்தப் பெயரவன் சொல் வெண்பா” என வருதலினால் பிறசை என்னும் ஊரில் பிறந்த சாந்தக் கவிராயர் எனபவர் இந்நூலின் ஆசிரியர் என்று தெரிகிறது. பதவுரை அறிக:— இகுவயலத்தில் = இவ்வுலகத்தில் நக சொல்லி = கூடி மகிழுமாறு (இனிய சொற்களைச்) சொல்லி, நட்பு ஆடல் = சிநேகம் பாராட்டுதலை, தேற்றுவா = (தமக்கு நல்லதென்று) அறியாத ர்கள் தக்க துரியோதனன்பால் = தனக்குத் தகுந்த துரியோதனனிடத்தில், சார்ந்த = வந்து சேர்ந்த சகுனியைப்போல் = சகுனியைப்போல வெட்கம் = (உலகத்தார் பரிசுசிப்பார்களே என்று) வெட்கங்கொள்ளாமல் பகசொல்லி = விட்டு நீங்கும் படி புறங்கூறி, கேளிர்ப் பிரிப்பர் = பந்துக்களையும் பிரியச் செய்வார்கள். அதாவது, கூடி மகிழ்ந்து இனிய பேசிச் சிநேகம் செய்ய அறியாதவர்கள், நண்பர்களையும் பிரிப்பர் என்னும் குறட்பாவின நீதிக்குச் சகுனியின் செய்தி எடுத்துக்காட்டப்பட்டது. இவன் கார்தார தேசத்து அரசன்; சுபலனென்னும் அரசனது புத்திரன்; திருதராட்டிரனது மனைவியாகிய கார்தாரியின் உடன் பிறந்தவன்; ஆதலால், துரியோதனனுதயர்க்கு மரணவான. குதாடுதலில் வல்லவன், துரியோதனனுதயர்க்கு ண்பாயிருந்து அவர்களைப் பாண்டவர்களோடு சமாதானமாக இருக்க ஓட்டாமல் குது மாரக்கத்தால் பாண்டவர்களின் இராச்சியத்தைக் கவர்ந்து, இருதிறத்தார்க்கும் பகையை மிகுவித்து, துரியோதனனுதயரது உடல், பொருள் ஆவிகளை இழக்குமாறு செய்தமை மகாபாரதத்தில் வெளிப்படை “மூர்க்கரை மூர்க்கர் முகப்பர்” எனறுபடி சகுனிக்கு ஏற்ற துர்ப்புத்தியுடையவன் என்பார்

“தக்க துரியோதனன்” என்று துரியோதனனுக்கு அடைமொழி கொடுத்துக் கூறினார் ஆசிரியர்.

இலக்கணம்:— துரியோதனன்பால், — ‘பால்’ ஏழனுருபு. போல்—உவமவுருபிடைச் சொல். வெட்கா—‘வெள்கு’ எனபதனடியாகப் பிறந்த ஈழுகெட்ட எதிர்மறை வினை யெச்சம். பக, நக என்ற செயவெனெச்சங்கள் காரியப் பொருளனவாதலால் எதிர்காலம். இவற்றில் பகு, நகு எனபன பகுதிகள் இவற்றினின்று தொழிற்பெயர்கள் பகை, நகை என்று பிறக்கும். கேளிர்—கேண்மை என்னும் பண்பினடியாகப் பிறந்த பெயர். இர் — பலர் பால் விசுதி. உயர்வு சிறப்பும் மை விகாரத்தால் தொக்கது. கேளிர்ப்பிரிப்பர் — இரண்டன் தொகை. “இயல்பின் விகாரம்” கேளிரையும் பிரிப்பர் என்ற கருத்தால், “அயலாரோடு” என்று வருவித்து உரைப்பர் பரிமேலழகர். நட்பு — நள் பகுதி; புள — விசுதி ஆடல் = ஆளுதல் என்று கொண்டால் ஆக—பகுதி, தல விசுதியும். ஆடுதல் எனக கொண்டால் — ஆடு — பகுதி, ஆல் — விசுதியுமாம். ஆடல் + தேற்றுவார் — ஆடேற்றுவார், தனிக் குறிலைச் சேராத லகரம் வருமொழி முதலில் வந்த தகரம் நகரமாகத் திரிந்த விடத்துக் கெட்டது.

மேற்கோள்:—

நீ நா கா.

“யாகவா ராயினும் நாகக்க; காவாக்கால் சோகப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு” என்பது குறள்.

நீ நேசித்தோர் பகைத்தாலும்
கருத்துடன் செபஞ்செய்
உன் இனத்தார் கைவிட்டாலும்
கருத்துடன் செபஞ்செய்
குற்றங்க ளன்மேல் சாட்டிப்
பற்றறப் பறித்தாலும்
கிறிஸ்தேசுவை நம்பி.
கருத்துடன் செபஞ் செய்

என்ற சங்கீதத்தை நாம் மறவாமல், நீ நாகக்கைக் காப்பாற்று என்பதுதான் நீ நாகா என்பதன் பொருள். அதாவது நீ = நீ, நா = நாகை, கா = காப்பாற்று என்பது. புறங் கூறுதே என்பது உட்கருத்து. மேலும், பொய் உதடுகளாலும், கபட நாவிலும் இவ்வுலகில் ஏற்படும் தீமைகள் கணக்கிலடங்கா. வேலை இல்லாதவர்களேபோல் வீட்டுக்கு வீடு சென்று, பழிச் சொற்களைக் கக்கி, நடுவு நிலைமையை இழந்து, நீதியை மறந்து தமக்குப் புகழ் வரும் என்று எண்ணி, குடும்பங்களில் சமாதானக் கேட்டை உண்டுபண்ணுகிறவர்களைக் கதிர்க்கட்டுகளையும், வேளாண்மையையும், திராட்சைத் தோட்டங்களையும், ஒலிவத் தோப்புகளையும் சுட்டெரித்துப் போட்ட சிம் சோனின் நரிகள் என்று சொல்ல வேண்டும். ஆனால், ஒரு வித்தியாசம், சிம் சோனின் நரிகளுக்குக் கொளுத்தப்பட்ட பந்தங்கள் வாலில் இருந்தன. புறங் கூறுபவர்களுக்கு நாவில் இருக்கின்றன. நாவின் கரோத்தை அறிய யாக்கோபு அபோஸ் தலன் யாக் (34—12) சொல்லுவதை வாசித்துப் பார். “ஜீவனை விரும்பி நல்ல நாட்களைக் காண வேண்டும் எனிறுக்கிறவன் பொல்லாப்புக்குத் தன் நாவையும், கபடத்துக்குத் தன் உதடுகளையும் விலக்கிக் காத்து, பொல்லாப்பை விட்டு நீங்கி, நன்மை செய்து, சமாதானத்தைத் தேடி, அதைப் பின் தொடரக் கடவன்” (1 பேதுரு. 3: 10—11). பின் வரும் சங்கீதத்தை நீ பாடுகையில் பிறர் தங்கள் நாவினால் உனக்கு விளைவிக்கும் தீங்குகளிலிருந்து தேவன் உன்னைத் தப்புவிக்க மன்றடுவதல்லாமல், விசேஷமாய் நீ உன் நாவைக் காக்குமபடி உனக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு பாடு.

‘நான் என் நெருக்கத்திலே கர்த்தரைக் கூப்பிட்டேன்’. கர்த்தாவே! பொய் உதட்டுக்கும் கபட நாவுக்கும் என ஆத்மாவைத் தப்புவிக்கும், என்னைத் தப்புவிக்கும்; எனபது இரங்கேச வெண்பா குறளுக்கு விவிலிய மேற்கோள். நாகக்கைக் காப்பாற்றி, அடக்கிப் புறங்கூறுது இரு என்று அறிவுரை கூறுகிறேன். இதுவே வேதம். இதன்படி ஒழுக்குபவனே மனிதன் என்று அறிக என்று கூறி, இப்பாடத்தை முடிக்கிறேன்.

சர்க்கரை

(சே. கிருஷ்ணமூர்த்தி, பி. எஸ்ஸி., Science Assistant.)

இப்பெயரைச் சொன்னவுடனே நாவில் நீர் ஊறுகிறது அல்லவா. இது எல்லோர்க்கும் இனிக்கும் ஒரு பொருள். ஆனால் இக்கட்டுரையின் இனிப்பைச் சுவையைப் பற்றிய முடிவை இறுத்தல் உங்கள் பொறுப்பு. சர்க்கரை என்றவுடனே நமக்குத் தெரிந்த இனிப்புப் பண்டங்களின் உருவங்கள் அகக்கண் முன் காட்சி தரும். இதன் முக்கியத்வத்தை அதிகப் படுத்தத்தான் போலும் “ஆலையில்லா ஊரிலே இலுப்பைப்பூ சர்க்கரை” என்ற முது மொழி தோன்றியது. “தொட்டனைத் தூறும் மணற் கேணி.....” என்பதைப் போல மாந்தர் நினைக்குந்தூறும் நாவில் நீர் ஊறு இச்சர்க்கரை தயாரிக்கப்படும் முறையை அறிய அவாவுறுதல் இயற்கை,

சர்க்கரை இரண்டு பொருள்களிலிருந்து தயாரிக்கப்படுகின்றது. ஒன்று கரும்பு, மற்றொன்று பீட் (Beet) கிழங்கு. கரும்பு ஓர் வெப்ப மண்டலம் பயிர். இது இந்தியா, இந்தோனேஷியா, மேற்கு இந்தியத்தீவுகள், ஆஸ்திரேலியா, ஆப்பிரிக்கா, சீனா, பிரேஸில் முதலிய இடங்களில் பயிராகின்றது. பீட் மிதவெப்ப மண்டலப் பயிர். இது ஜெர்மனி, ரஷ்யா, கனடா முதலிய நாடுகளில் விளைவிக்கப்படுகின்றது. ஆனால் இவ்விரண்டு பொருள்களிலிருந்தும் சர்க்கரை தயாரிக்கப்படும் முறை ஒன்றே. அது பல படிகளில் நடைபெறுகிறது.

நிலங்களிலிருந்து கொணரப்பட்ட கரும்பு, இரும்பு உருளைகளில் கொடுக்கப்பட்டு சாறு எடுக்கப்படுகிறது. அதிலுள்ள சாற்றை முழுதும் எடுக்கும் பொருட்டு கரும்பின் மீது நீரைத்தெளித்து உருளைகளில் இட்டுச் சுழற்றிச் சாற்றைப் பிழிந்தெடுப்பாபீட் கிழங்கு, ஆனால், அதைச் சிறு துண்டுகளாக வெட்டி, பெரிய இரும்புத் தொட்டிகளில் இட்டுச் சுடுநீரை ஊற்றுவர். சர்க்கரை, புரோமன முதலியவை வெளிப்பட்டு நீரில் கலந்து விடும்.

இச்சாறு உடனே சுத்தப்படுத்தப்பட வேண்டும். இல்லையேல், அது, அதன் அங்கங்களாகப் பிரிந்து விடும். இது நீராவிச் சுருள்கள் உள்ள தொட்டியில் உடனே செலுத்தப்படும். பிறகு, 2 அல்லது

3 சுதவீதம் வரை சுண்ணாம்பு சேர்க்கப்படும் Defectation என்னும் இம்முறையினால் சாற்றில் உள்ள சில அங்ககப் பொருள்களும், புரோமன்களும், ஆக்ஸாலிக் (oxalic), சிட்ரிக் (citric) எனப்படும் அமிலங்களும் தனித்தனியாகப் பிரிகின்றன. இந்தக் கால்சியம் உப்புக்கள் வடிகட்டப் படுகின்றன.

இவ்வாறு செய்த பிறகு, அச்சாற்றிலே உள்ள அதிகமான சுண்ணாம்பையும், கால்சியம் சுக்ரேட் (Calcium Sucrate) உப்பையும், Carbonation என்னும் முறையினால் அகற்றுகிறார்கள். அதாவது, இதன் மூலம் கார்பன-டை-ஆக்ஸைடு வாயுவைப் பாய்ச்சி கார்பனைட் ஆக மாற்றி நீக்குவார்கள்.

பிறகு இச்சாற்றின் மூலம் கந்தக-டை-ஆக்ஸைடு வாயுவைப் பாய்ச்சுவர். இதனால் இதில் கரைந்துள்ள சில உப்புக்கள், கரையாத சல்பைட் (Sulphite) உப்புக்களாக மாறுகிறது. இம்முறைக்கு sulphitation என்று பெயர். இதைத்தவிர இவ்வாயுவு சாற்றின் நிறத்தையும் நீக்கும். நிறத்தை நீக்க ‘சக்திமிகுந்த’ (activated) மரக்கரியையும் உபயோகிப்பதுண்டு.

இவ்வாறு பல அடுக்குகளில் சுத்தப் படுத்தப்பட்ட பிறகு சாறு வெற்றிடத்தில் காய்ச்சப்பட்டு அடர்த்தியாக்கப் படுகிறது (concentrated). இதற்கு ‘multiple evaporators’ என்னும் ‘ஆவியாக்கிச் சிலிண்டர்கள்’ உபயோகப் படுத்தப் படுகின்றன. இதில் ஒரு கரைசலி லிருந்து வெளிப்படும் ஆவி, அழுத்தம் குறைந்த மற்றொரு கரைசலைச் சூடேறச் செய்து கொதிககச் செய்கிறது. இது முன்னதைவிட அழுத்தம் குறைந்த முன்னுவது கரைசலைக் கொதிக்கச் செய்கிறது. அதிக கவனத்துடன் நடைபெறும் இம்முறைக்குப் பிறகு, சாறு படிக்கமாக்கும் தொட்டிகளை அடைகிறது. அங்கு குளிர்ந்து படிக்கமாகிறது.

சர்க்கரைப் படிக்கங்களும், அதன் தாய்கரைசலும் (massecuite) கிடைக்கிறது. படிக்களைத் தாய்கரைசலில் இருந்து பிரிப்பதற்கு centrifuges எனப்படும், விலக்கும் சிலிண்டர்கள் உபயோகப் படுத்தப் படுகின்றன. இதில் கரைசல் சுழற்றப்பட்டு

படிக்கங்கள் பிரிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு பிரிக்கப்படும் சர்க்கரையில் ஈரமும் மேலும் சில அசுத்தங்களும் கலந்திருக்கும். இதற்கு 'பருவத்திற்கு வராத சர்க்கரை' (Raw Sugar) என்று பெயர். மேலும் தூய்மை யாக்க இதைப்பெரிய சிலிண்டர்களில் இட்டு நிமிடத்திற்கு சுமார் 800 தடவை சுழற்றுவர். சிறிது நீரையும் அதன் மீது தெளிப்பார்கள். இதனால் கரையக்கூடிய அசுத்தங்களின் பெரும்பகுதி நீருடன் கரைந்து செல்கிறது. இப்பொழுது சர்க்கரை 97 லிருந்து 99 சதவீதம் வரை சுத்தமானதாக இருக்கும்.

இவ்வாறு சுத்தப் படுத்தப்பட்ட சர்க்கரை உலர்ந்து இருத்தல் அவசியம். ஆகவே இதை ஒரு பெரிய சிமனியின் (Chimney) மேலிருந்து விழச்செய்வார்கள். அது கீழிருந்து வருகிற சூடுற்ற காற்றைச் சந்திக்கும். இதனால் சர்க்கரையில் உள்ள நீர் நீங்குகிறது. பிறகு இவ்வலர்ந்த சர்க்கரை சாக்குகளில் கட்டப்பட்டு அனுப்பப்படுகிறது.

இந்த இயற்கைப் பொருளைத் தவிர மற்றுமொரு செயற்கைக் சர்க்கரையும் உண்டு. இது முற்றிலும் இரசாயனப் பொருள்களால் செய்யப்படுவது. இதன் பெயர் Saccharin. இதற்கு, சாதாரண சர்க்கரையை விட 500 மடங்கு இனிப்பு அதிகம். நிலக்கரியிலிருந்து கிடைக்கும் பகுதிப் பொருளாகிய தாரிலிருந்து வரும் டாலுவீன் (Toluene) எனனும் பொருளிலிருந்து தயாரிக்கப்படுவது. இதை முதன் முதலில் தயார் செய்தவர் ரெம்சென் (Remsen) எனனும் விஞ்ஞானி. இரசாயன மாற்றமின்றி சிற்று நீரில் வெளிப்படுவதால் இதை நீர் வியாதிக்காரர்கள் (diabetic patients) உபயோகிப்பார்கள். ஆனால் இதன் நீடித்த உபயோகம் கெடுதியை விளைவிக்கும்.

கட்டுரை கசக்குமுன் முடிக்க முற்படுகிறேன்.

ஏமாந்தவர் யார் (ஒரு நிமிஷக் கதை)

K. M. கங்காதரன், V-A.

(உயர்நிலைப் படிவங்கள், சிறு கதைப் போட்டி; மூன்றாம் பரிசு)

நான் ஆண்டுத் தேர்வை முடித்துவிட்டு இன்பமாக வீட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது ஊருக்குச் சென்ற எனது நண்பன் சோமு வந்தான். "சோமு! நீயா? ஏன் திரும்பி வந்துவிட்டாய்?" என்று கேட்டேன்.

அதற்குச் சோமு, நான் ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்குச் சென்று எப்படியோ கஷ்டப்பட்டு டிக்கட் வாங்கினேன். பிறகு ரயிலில் ஏறச் சென்றேன். ஆனால் அந்த ரயிலில் எந்தப் பெட்டியிலும் சிறிதுகூட இடமில்லை. அதனால் நான் சிறிது நேரம் யோசித்தேன். ஒரு யோசனை தோன்றியது. அதன்படி ரயிலின் கடைசி பெட்டியைச் சென்று, அதில் உட்கார்ந்திருந்த மக்களுக்கு இந்தப் பெட்டி போகவில்லை என்று சொன்னேன். உடனே அவர்கள் எல்லோரும் இறங்கிவிட்டனர். அவர்கள் சென்ற பிறகு நான் மட்டும் அதில்

தனியாய் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன். ரயில் கூவியது. ரயில் போகும் சப்தம் கேட்டது. ஆனால் நான் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த பெட்டி நகரவில்லை. உடனே கீழே இறங்கிப் பார்த்தேன். கீழே இறங்கிப் பார்த்த எனக்கு ஆச்சரியமாய் போய்விட்டது. ஏனென்றால் ரயில் போய்விட்டது. ஆனால் நான் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த பெட்டி மட்டும் நின்றது கொண்டிருந்தது. உடனே ஸ்டேஷன் மாஸ்டரைக் கேட்டேன். அவர் சொன்னார், 'அந்தப் பெட்டியில் யாரும் ஏறாமல் இருக்கவே அந்தப் பெட்டி நிறுத்திவிட்டேன்' என்றார். இவ்வாறு சொல்லி முடித்தான் சோமு.

சோமுவுக்கு நான் சொன்னேன், 'நீ ஒரு வரை ஏமாற்றினால் கடவுள் உன்னை ஏமாற்றுவார் என்பதை மறந்து விட்டாய் போலும்' என்றேன். இருவரும் சிரித்தோம்.

Prize Winners.

Prize Winners in Sports.

See opposite page for Photos:*Left to Right:*

1. Boxing Finals Dr. P. M. Krishnabadar, L. M. P., L. P. H., Municipal Health Officer being received by our P. E. T.
 2. Pin-weight Boxers in action: Winston, IV-A & Seetharaman, IV-B.
 3. Light-weight Boxers in action: G. Sambandam, V-A & S. D. Shanmugasundaram, VI-C.
- Individual Champions in our school sports.
- 4 & 5. Super-Seniors: K. Boopathi, VI-B & Nagalingam, V-B.
 6. Seniors: M. K. Arumugam, IV-D.
 7. Intermediates: M. A. Seetharaman, IV-B.
 8. Juniors: G. Pasupathi, IV-A.
 9. Sub-Juniors: Daniel Jayakumar, II-A.
 10. Best Boxer in 1956-57: M. A. Seetharaman, IV-B.
 11. Tennikoit Zone Champions: Narayanasah & T. R. Subramaniam.
 12. District Champions: Kabaddi (left to right):
 Standing: Syed Gani, Chakrapani, S. D. Shanmugasundaram,
 T. K. Selvaraj.
 Sitting: K. Shanmugam (Captain), Physical Education Teachers,
 B. Seethapathi.

Floor:

C. V. Sivaraman and Govindan.

Our Thanks to our old boys Messrs. A. Subramanian, A. Gurupatham, and Haneef Sa who took keen interest in coaching our Kabaddi Team.

13. District Champions: Hockey.

Standing: M. K. Arumugam, Rajaram Sah, A. Sampath, Godwin, Vimalanathan.

Sitting: Sports Secretary, A. N. Ramakrishnan (Captain), Mr. John Jesudoss (Coach), Aslam Batcha, Mr. David Joshua.

Floor: Sundaresan, S. P. Narayanan, T. Subramani, Deenadaya-lan, B. Seethapathi.

தொண்டை நாடும் பண்டைப் பீடும்

K. பூபதி, 6-ஆம் படிவம், B-பிரிவு.

(உயர்நிலைப் படிவங்கள், கட்டுரைப் போட்டி, முதற் பரிசு)

“நீராரும் கடலுடுத்த நிலமடந்தைக்கு
எழிலொழுகும்
சீராரும் வந்தன மென”

திகழ்வது பாரத நாடு. முன்பு பரதன் என்பவன் ஆண்டதால் இது இப்பெயர் பெற்றது என்பர் சரித்திர வல்லுநர். இது நாவலர் தீவு எனவும் சிறப்பிக்கப்படும். இப் பண்பமைந்த பாரத நாடு இந்தியா எனும் பெயரோடு இக்காலத்தில் இலங்குகின்றது இது என் இந்தியா என்று வழங்கப்படுகிறது என்பதற்குச் சரித்திரப் பூர்வமான சான்றுகள் கிடைத்தல். இப்பொன்றோடு இயற்கை வளம் மிகுந்ததால் இவண் குடிகளும் பல்கிப் பெருகினர். ஏற்றம் மிக்க இந்நாடு வடஇந்தியா, தென்னிந்தியா, மத்திய இந்தியா என மூப்பிரிவுடைத்து. அவற்றுள் தென்னிந்தியா என்பது தென்னாடு எனப்படும்.

பொதுவாகத் தென்னாடு திராவிட நாடு எனவும், ஈண்டு வாழ்ந்தவர் திராவிடர் எனவும் சரித்திர வல்லுநர் சான்று பகர்கின்றனர். இங்கு வாழும் மக்கள் தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம் எனப் பல மொழிகளைப் பேசுவர். அதனால் அந்தந்த மக்கள் வாழ்ந்த நிலங்கட்கு அவ்வம் மொழியின் பெயராலேயே பெயர்களும் வழங்கப்பட்டன. ஆகையாற்றான் தென்னாடு தமிழ்நாடு, தெலுங்கு நாடு, மலையாளநாடு, கன்னடநாடு முதலிய பகுதிகளாகப் பிரிந்தது. ஆயினும் அவற்றுள் தமிழ்நாடு பெருஞ்சிறப்புடைத்து.

தெற்கே குமரிமுனை தொடங்கி வடக்கே வேங்கட மலை வரையில் முன்னிலில் தமிழ் நாடு பரவியிருந்தது. இதன் கிழக்கிலும், மேற்கிலும் கடல்களே எல்லைகளாயும், அரண்களாயும் விளங்கின. இத்தமிழ் நாடு பழந்தமிழ்நாடு மன்னரின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது. அம்மன்னர்கள் சேரர், சோழர், பாண்டியர் என்றும், அவர்தம் நாடும் சேரநாடு, சோழநாடு, பாண்டியநாடு எனும் பெயர்களைப் பெற்றன. எனினும் தொண்டை நாடு, நடுநாடு எனும் பகுதிகளும் தமிழ்க்

காவலர்கட்கு உரிமையாயிருந்தன. அதனுள் தொண்டை நாட்டின் பண்டைய பெருமைகளைப் பற்றி ஒரு சில உண்மைகளை ஈண்டுக் கூறுவேன்.

தொண்டை நாடு என்பது பவளமலையின் கிழக்கு, வேங்கட மலைக்குத் தெற்கு பிநாகி நதிக்கு வடக்கு, கீழ்க்கடலுக்கு மேற்கு என அமைந்துள்ள அழகிய பதியாகும். இதனை,

“மேற்குப் பவளமலை வேங்கடம்

நேர்வடக்காம்

ஆர்க்கும் உவரி அணிகிழக்கு—

பார்க்குளுயர்

தெற்குப் பிநாகி திகழி

ருப தின்காதம்

நற்றெண்டை

நாடெனவே நாட்டு”

எனக் கம்பநாடர் அறிய வைத்துள்ளார். இந்நாடு சோழர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த போழுது கிள்ளி வளவனுக்கு மைந்தனாகிய இளந்திரையன் என்பான் கச்சியம் பதியைக் கோநகராகக் கொண்டான். அவன் இப்பதியிற்றான் அரியணை ஏறி

னான். அப்பதி (காஞ்சி) பாலையாறு எனப் பண்டு வழங்கப்பட்ட பாலாற்றின் வடக்கையில் அமைந்துள்ளது. நிலம், நீர், குடி ஆகிய மூவனும் மிக்கது. தென்னை, வாழை முதலிய சோலைகளால் அணிசெயப் பெற்றது பண்டு பொய்யாத விளையுண்டைய காஞ்சியம்பதி வறுமை யறியாத வாழ்வினர்க்கு வதியுடையாயிருந்தது. மாதர்குல மாணிக்கமாம மணிமேகலை அறச்செயலாற்றிய மாண்பு பெற்றதும் இப்பதியே. தன்காலத்தில் வெண்பாப் பாடுவதில் தனக்கு நிகர்தானே எனத் திகழ்ந்து, வெண்பாப்புலி எனப்பட்டமும் பெற்ற வெண்பாப்புலி வேலுசாமிப் பிள்ளை அவர்களை ஈன்றதும் இப்பதியே. சமீபத்தில் பொன் ஆடை போர்த்துப் பெறுமை செய்யப்பெற்ற வித்துவான் சிந்தாமணிச் செல்வன் மே. வீ. வேணுகோபாலப் பிள்ளை அவர்களைப் பெற்ற பெருமை கொண்டதும் இப்பதியே யாம்.

இங்கு வேளாண்மையும் விசேடம். வேளாண்மையே அன்றி நெசவுத் தொழிலும் இவன் சிறப்பாக மேலோங்கித் திகழ்ந்தது- திகழ்கிறது. இக்காலத்தும் நெசவுத் தொழில் நேர்மையாக நிகழ்வதை நாமறிவோம். இங்குள்ள பெரும்பான்மைத் தொழில்களுள் இதுவும் ஒன்றும். இது பற்றியே தான், “காஞ்சிபுரம் சென்றால் காலாட்டிப் பிழைக்கலாம்,” எனும் பழமொழி வழங்குகின்றது போலும்! காலாட்டிப் பிழைத்தல் என்பது தற்போதைய காலால் மிதித்துத் தறி நெய்தலைக் குறிக்கும்.

பன்னாறு யாண்டுக்கு முன்னரே காஞ்சி மிக நுட்பமாக நெய்யும் நெசவுத் தொழில் துறையில் ஏற்ற முற்றிருந்தமை ஐம்பெரும் காப்பியங்களுள் ஒன்றான மணிமேகலை எனும் சங்க நூல் வழியாக உணரலாம்.

“கண்நுழை கல்லா நண்ணுந் கைவினை வண்ண அழுவையர் வளநதிகழ் மறு”
களையுடையது என மணிமேகலையின் ஆசிரியராம் சாத்தனார் சாற்றுகிறார். இதனினும் நெசவுத் தொழிலின் மாண்பினை ஓர்தல் கூடும். அன்று தொட்டு இன்று மட்டும் இத் தொழில் சீர்த் குலையவில்லை.

இத்தகையவான திறங்களான் இசை பெற்ற இப்பழம் பெரும் பதியை ஒளவைப் பிராட்டியாரும்,

“வையகம் எல்லாம் கழனியாய்
வையகத்துள் வையகத்துள்
செய்யகமே நாற்றிசையின் தேயங்கள்;
செய்யகத்துள் வான் கரும்பே தொண்டை வளநாடு;
வான் கரும்பின் சாறே அந்நாட்டின் தலையூர்கள்;
சாறு அட்ட கட்டியே கச்சிப்புறம் எல்லாம்;
கட்டியுந் தான் ஏற்றமான சருக்கரை மாமணியே
ஆனேற்றன் கச்சி அகம்”

என இப்பதியின் கவின சிறப்பை எத்துணை அழகாகக் கூறியுள்ளார் என்று நோக்குக, ஓர்க. இப்பாடலினின்றும் இந்த நன்னகரின் சிறப்புகளும், பெருமைகளும் உள்ளங்கை நெல்லிக் களியென உணரப்படும். அன்று தொட்டு இன்று மட்டும் இப்பதி கண்ணியமான மக்களைக் கொண்டதான திகழ்கிறது.

ஒரு நகரமோ நாடோ கண்ணியமும், கட்டுப்பாடும், கடமை உணர்ச்சியும், நல்ல அறிவும், தூய ஒழுக்கங்களும், பண்பு

களும் கொண்டு இலங்குகின்ற தென்றால் அது அவ்விடத்தின் கண்ணையுள்ள மக்களாற்றான் என்பது சொல்லித் தெரிய வேண்டிய தின்று. காஞ்சி மக்கள் அன்று தொட்டு இன்று மட்டும் கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம் ஆகியவற்றில் முதன்மையானவர் என்பது வெள்ளிடை. எனவேதான்,

“தெண்ணீர் வயல் தொண்டை
நன்னாடு சான்றோருடைத்து”

எனக் கூறிப் போந்தார் பெண்கள் திலகமாம் ஒளவையார். சான்றோர் எனும் சொல் நிறையில் நிறைந்தோர், மிக்கோர் எனப் பொருள் படும். அதாவது, கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம் முதலியவற்றால் மிக்கோர் என்பது.

இப்பதி வளவயலுடையதாதலின் உழுவித்துண்ணும் வேளாண் மரபினர்க்குக் குடியிருக்கையாய் அமைந்தது. இவ்வளவாளர் பன்னெடுங் காலமாகத் தொண்டை நாட்டினையே உறைவிடமாகக் கொண்டவர்கள். ஆதலின் தொண்டை மண்டல வேளாளர் எனும் குலச் சிறப்புடையோர் ஆவர். அவர்கள் விருந்தினர் வெளியிலிருந்தால் உண்ணவும் மாட்டார்கள். இது பற்றியேதான் காலடியாரும், “வேளாளன் என்பான் விருந்திருக்க உண்ணாதான்” என்று நவீனரது போலும்!

வேளாளரோடு அமையாது பாண்டிள்ள தமிழ் மக்களும் தோல்வற்றிச் சாயினும் சான்றான்மை குன்றாதவர் மேலும்,

“விருந்த புறத்தாத தானுண்டல் சாவாமருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்ம.”

“கொல்லா விரதமொன்று குகலயமெல்லாம் ஒங்க

எல்லார்க்குஞ் சொல்லுவதென் இச்சை பராபரமே”

என்பன போன்ற சிறந்த பண்புடையராய்த் திகழ்ந்தனர் இவ்வளவாழ்மக்கள்.

இப்பதி புண்ணிய சேத்திரங்களில் ஒன்றும். பாண்டிள்ள கோயில்கள் பல்லவர்களாலும், பிற மன்னர்களாலும் கட்டப் பெற்று வான்முட்ட நிற்கின்றன இன்றும் நாடோறும் மக்கள் இச்செல்வனாகாக காணப் பல பகுதியினின்றும் வருகின்றனர். இப்பகுதியின் பெருமையை மேற்கொண்டும் விரித்துக் கூறின் பெருமும்.

இத்தகைய பெருமைகளையும், புகழ்ச்சிகளையும், பெற்று இலங்கிய இப்பதி இன்று சற்றுத் தாழ்ந்த நிலையில் இருப்பினும் இத் தொண்டை நாட்டின் பண்டைய பிடு இன்றும் அழியாது நிமிர்ந்தோங்குகிறது.

ஜீவகாருண்யம்

A. சம்பத்து, III-A.

(கீழ்நிலைப் படிவங்கள், கட்டுரைப் போட்டி, முதற் பரிசு)

இப்பரந்த பூவுலகில் இருக்கின்ற எல்லா உயிர்களும் கடவுளால் படைக்கப்பட்டவை. அவ்வாறு படைக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் தேவையானவை ஒருங்கே அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வாறு அமைக்கப்பட்டுள்ள படைப்புகளில் ஐந்தறிவு படைத்தவை என்றும், ஆற்றிவு படைத்தவர் என்றும் இருவகை உண்டு. ஐந்தறிவு உள்ளவை சிந்திக்கும் திறமை இல்லாதவை. அவைகள்தாம் மிருகங்கள், தாவரங்கள், செடிகொடிகள் என்பன. ஆற்றிவு படைத்தவைதாம் மானிடப்பிறவி. இவ்விரு பான்மையோரிடத்தும் அன்பு என்ற சிறந்த பண்பு இருத்தல் வேண்டும்.

நாம் சந்தோஷமாக வாழ விரும்புகிறோம். அது போலவே வாயில்லாப் பிராணிகளும் சந்தோஷமாக வாழ விரும்புகின்றன. நாம் அவைகளுக்கு எவ்விதத் தீங்கும் செய்யாமல் இருந்தால் தான் அவைகள் சந்தோஷமாக வாழ முடியும். நம்மைப் போலவே பிராணிகளும் கண், காது, மூக்கு வாய முதலிய அவயவங்களைப் பெற்றிருக்கின்றன. நமக்கு உணவு, நீர் முதலியவை கிடைக்கா விட்டால் வியாதி உண்டாகிறது. அது போலவே பிராணிகளுக்கும் சரியான தீனி கிடைக்கா விட்டால் வியாதி உண்டாகிறது.

பிராணிகள் அளிதனுக்கு அல்லும் பகலும் அறுபது நாழிகையும் ஓயாமல் உழைக்கின்றன, அவைகளுக்கு மட்டும் வாயிருப்பின அவை தமக்குத் தை வெளியிடு மல்லவா? அதை எண்ணிப் பார்த்து பிராணிகளிடமிருந்து போதுமான வேலைகளை வாங்குதல் வேண்டும். பிராணிகளுக்கு ஏற்பட்டுள்ள ஒரே குறை பேசத்தெரியாதது தான்.

எனவே, பிராணிகளிடத்தில் மனிதர்கள் காட்டும் அன்பு தான் ஜீவகாருண்யம். யாகம செய்யும் பொருட்டுச் சென்று கொண்டிருந்த ஆட்டு மந்தையில் கொண்டி ஆடு ஒன்று இருக்கக் கண்டு அதைத் தனது தோளிலே சுமந்து சென்று, அந்த யாகத்தைத் தடுத்து நிறுத்தினாரே புத்தர். அச் செயலுக்குப் பெயர் ஜீவகாருண்யம்!!

இத்தகைய புனிதமான மனிதத்தன்மையைப் புத்தர், மஹாவிரர், இந்திய தேசத்தின் தந்தை கார்த்தியடிகள் போன்ற பெரியோர்கள் போற்றிச் செய்துள்ளனர். அந்தப் புனிதச் செயலை மனிதர் கடைப்பிடித்தலே சாலச் சிறந்தது.

அன்றியும், சாரணர்களுக்குச் சில சட்டங்கள் உள்ளன. அவைகளுள் ஒவ்வொரு சாரணனும் பிராணிகளிடத்தில் அன்பாகவும், நேசமாகவும் இருத்தல் வேண்டும் எனபது ஒன்று.

மக்களின் வாழ்க்கை வகைகளை வகுத்துக் கொள்ள சங்கங்கள் பல அமைந்துள்ளது போல் பிராணிகளுடைய வாழ்வை வகுப்பதற்கு நமநாட்டில் ஐம்பது வருடத்துக்கு முன்னரே ஜீவஹிம்சை நிவாரணச் சங்கம் என்று ஏற்படுத்தப்பட்டது. அச்சங்கத்திற்கு எஸ். பி. ஸி. ஏ. என்று பெயர். அச்சங்கத்தின் வேண்டுகோள் யாதெனில்,

“வாயில்லாப் பிராணிகளை மறக்காதீர்கள். அவைகளை எப்பொழுதும் அன்பாக நடத்துங்கள்.

“அவைகளை யாராவது கொடுமையாக நடத்தினால் அதைத் தடுக்க முயலுங்கள்.” எனபதே.

வையக வாழ்வுக்கே வழிகாட்டியாக உள்ள வள்ளுவரும்,

“உற்றநோய் கோன்றல் உயிர்க்கு உறுகண் செய்யாமைர் அற்றே தவததின் உரு,”

என்று அருளிப்போந்தார். இதை மனத்துள் வைத்துப் பிராணிகளுக்கு எவ்வித இடுக்கனும் நேராது இருக்கச் செய்தல் வேண்டும். அப்படிச் செய்திருத்தல் வேண்டும். இதுவே பிராணிகளுக்கும், கடவுளுக்கும் செய்யும் பெருந்தொண்டாகும். அப்படிச் செய்வதினால் நாம் சந்தோஷமாக வாழ்வோம். பிராணிகளையும் சந்தோஷமாக வாழச் செய்வோம் என நம்புகிறேன்.

நவீன உலகம்

[M. V. முனிநாதன், III-B]

(கீழ்க்கண்ட படிவங்கள், கட்டுரைப் போட்டி, இரண்டாம் பரிசு)

பழங்காலத்தில் ஐரோப்பா, ஆசியா முதலிய கண்டங்களில் வசித்தவர் தாங்கள் வாழும் கண்டங்களே உலகிலுள்ளன என எண்ணி வந்தனர். 13ம் நூற்றாண்டிலிருந்தே பலர் உலகப் போக்கினை மாற்ற ஆரம்பித்தனர். முதல்வராக மார்கோபோலோவும், அவனது தந்தை, சிறற்பன் முதலியோரும் கால் நடையாக சீன சென்றனர். அவர்கள் அங்கு ஓர் ஊரில் தங்கிப் பற்பல விஷயங்களைக் குறித்து வைத்தனர்.

பின்னர் துருக்கியர்கள் கான்ஸ்டான்டினோபிளைப் பிடித்துக் கொண்டதன் காரணமாகப் பலர் இந்தியாவை அடைய எண்ணிப் பற்பல கண்டங்களைக் கண்டு பிடித்தனர். இன்னும் பல பெரியோர்களில் சிலர் உலகினைச் சுற்றியும் வட, தென் துருவங்களைக் கண்டு பிடித்தனர். இவ்வாறுகப் பலவற்றைக் கண்டு பிடித்தனர்.

இதற்குப் பிறகு பற்பல விஞ்ஞானிகள் இவ்வுலகில் தோன்றி அதன் போக்கினைத் திருத்தினர். அவர்கள் பற்பல பொருள்களைக் கண்டு பிடித்து உலகிற்கு அளித்தனர். நாம் இன்று நினைத்தவுடன் எங்கும் செல்லலாம். தற்காலத்தில் மிகவும் குறைந்த செலவில் பல்வேறு இடங்களுக்கும் செல்லலாம். அதற்காக விஞ்ஞானிகள் புதை வண்டி, வானவூர்தி, கப்பல், மேட்டார் முதலிய வற்றைக் கண்டு பிடித்தனர்.

போரில் வெற்றி பெறப் பற்பல ஜெட் விமானங்கள், நீர் மூழ்கிக் கப்பல்கள், இருந்த இடத்திலிருந்தே உலகத்திலுள்ள எந்தப்

பகுதியையும் தாக்கக் கூடிய குண்டுகள் முதலியவற்றைக் கண்டு பிடித்தனர். நெசவிற்குப் பொறித்தறி (இயந்திரத்தறி) முதலிய கண்டு பிடித்தனர். மிக வேகமர்கச் செல்லும் 'ராக்கட்' விமானத்தைக் கண்டு பிடித்தனர். ஆனால் முடிவில் மனிதன் விஞ்ஞானத்தினை நன்கறிந்து அதனுதவியால் உலகிலுள்ள சிறு அணுவைக்கூட விடாது ஆகக் வேலைக்கு உபயோகப்படுத்தினர்.

அதன் விளைவாக அணு குண்டு, ஜல்வாயு குண்டு முதலியவற்றைக் கண்டறிந்தனர். மற்றும் விவசாயத்திற்கு ஏர் உழவும், அறுவடை அறுப்பதற்கும் இயந்திரங்களைப் பயன்படுத்தினர். இரண்டாவதாக டென்சிங் ஹில்லாரி என்பவர் உலகிலேயே மிக உயரமான சிகரமாகிய 'எவரெஸ்டினை' ஏறிப் பிடித்தார். இக்காலத்து விஞ்ஞான போதை ஒவ்வொருவரையும் ஆட்கொண்டு உலகில் செயற்கரிய செயல்களைக் கண்டு பிடிக்கத் தூண்டுகின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்திலிருந்து பேசுகின்ற ஒருவனுடைய உருவத்தை நாம் வாறொலியின் மீது அமைக்கப்பட்டிருக்கும் 'டெலிவிஷன்' மூலம் பார்க்கின்றோம் என்றால் அது எவ்வளவு ஆச்சர்யத்தைத் கொடுக்கின்றது. இனியும் ரஷிய விஞ்ஞானிகளும், அமெரிக்க விஞ்ஞானிகளும் சந்திர மண்டலத்தைப் பிடிக்க முயற்சி செய்கின்றனர். அவர்கள் சீக்கிரத்தில் கண்டு பிடிப்பார்கள் என நாம் நம்புகிறேன்.

வாழ்க விஞ்ஞானம் !

வாழ்க புதுமை !!

வளர்க நமநா !!!

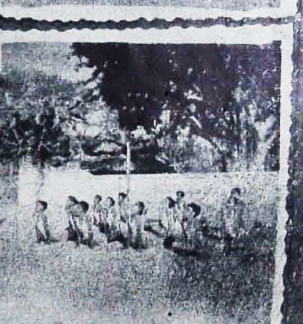
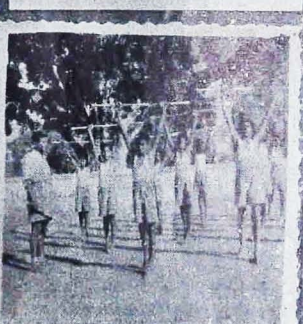
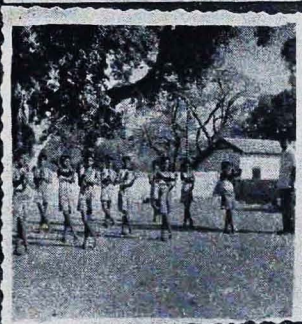
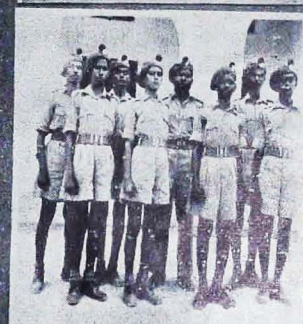
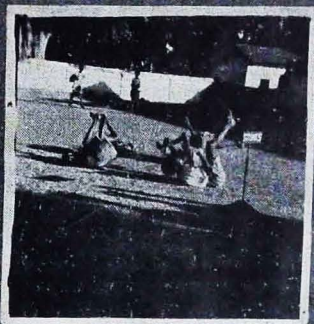
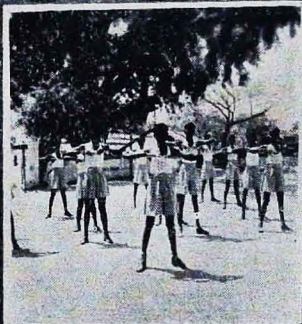
For Photos See opposite page and the next

Left to Right:

- 1 N. C. C. Officer, reporting to the D. E. O.
- 2 D. E. O. Inspecting the A. C. C. Troop.
- 3 Best A. C. C. cadet: K Boopathi, VI-B. A Model pupil too!
- 4 N. C. C. cadets during Physical Training.
- 5 Tumbling-stunt.
- 6 N. C. C. Officer, and leaders of squads and Troop Sergeant.
- 7 Lezim by III Form.
- 8 Dumbell, IV-A.
- 9 Wands, V-A, B, C.
- 10 Rhythmics—Folk dance: VI Form, A.
- 11 Fencing.
- 12 Suryanamaskar IV-B.

Left to Right:

- 1 A. C. C. Cadets are marching towards Salabogam for social service.
 - 2 A. C. C. Cadets are at work.
 - 3 N. C. C. Parents' Day celebration, Mr. S. P. Subramaniam, B.Sc., B.L., Principal Munsiff, President of the day, distributing prizes.
 - 4 High Jump:—School Sports.
 - 5 Victory ceremony—old boys 800 metres: Mr. Kesavan, Natarajan, and Mohan.
 - 6 Chief guests in the Pandal: The Rev. G. C. Martin, M.A., and Mrs. Amirthasami, D. M. & S.
 - 7 Long Jump:— School Sports.
 - 8 Potato-gathering—Sub-Juniors:— "
 - 9 High Jump:— "
 - 10 N. C. C. Troop.
 - 11 Best N. C. C. Cadet: A. Durairaj, IV-C.
 - 12 100 Metres:—School Sports.
-

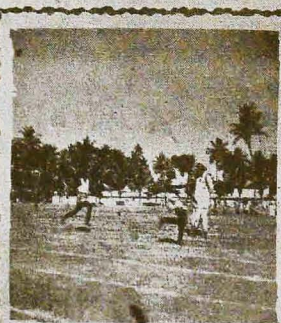
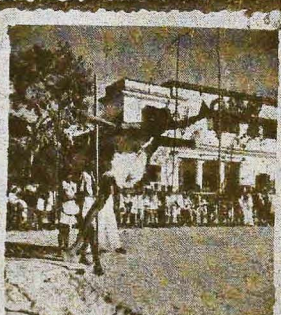
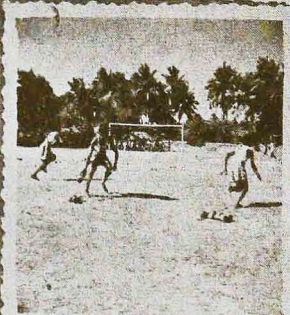
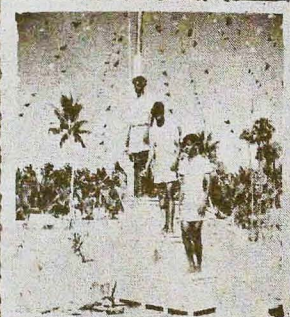
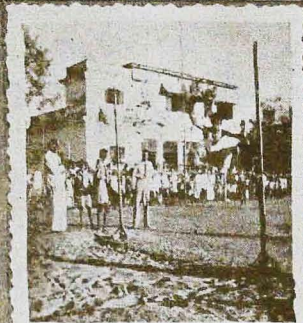
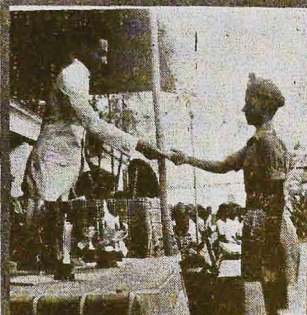
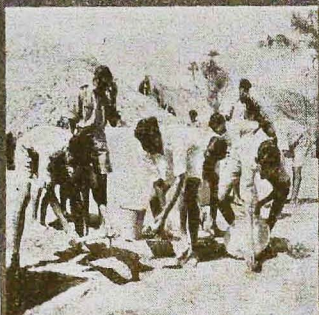

SCHOOL INSPECTION

ANDERSON HIGH SCHOOL

200

SCHOOL SPORTS AND N. C. C.

விதவையின் கண்ணீர்

D. பசுபதி, V-A.

(உயர்நிலைப் படிவங்கள், சிறுகதைப் போட்டி, முதற் பரிசு)

காஞ்சிபுரம் மூங்கில் மண்டபத்திற்கு அருகில் உள்ள காந்தி ரோட்டில் பஸ் போவதும், கார் வருவதும், சைகிள் மணி சப்தமும், ஓடும் குதிரையின் குளம்படியும், மாட்டு வண்டியின் 'கட... கட' சப்தமும் காதை துளைக்கும்படியாக இருக்கும்.

அப்படிப்பட்ட போக்கு வரத்துள்ள பாதையில் ஓர் பெண் மயக்க முற்று கீழே விழுந்து விட்டாள். கார் நின்றது; பஸ் நின்றது; கூட்டமும் கூடிவிட்டது. அக்கூட்டத்திலிருந்த ஓர் பொக்கைப் பாட்டி 'ஆளுக்கு ஒரு கை பிடிங்க, அந்த மண்டபத்தில் கிடத்திடுவோம்' என்றாள். அக்கூட்டத்திலிருந்து சில பெண்கள் முன்வந்து அப்பெண் மணியை மண்டபத்தில் கிடத்தினார்கள். சில ஆடவர்கள் சோடா வாங்கிக்கொண்டு வந்து முகத்தில் தெளித்தார்கள்.

சிறிது நேரம் கழித்துக் கண்விழித்தாள் அப்பெண். குழந்திருந்த கூட்டத்தை உற்று பார்த்து, 'நான் எங்கிருக்கிறேன்? என் குழந்தை எங்கே?' என்று கூறி முடிப்பதற்குள் ஓர் குழந்தை அம் மண்டபத்தில் 'வீல்' என்று கத்தும் சப்தத்தைக்கேட்டு, 'அதோ என் கண்மணி,' என்றாள் அவள். அதற்குள் ஒருவர் சென்று, அக்குழந்தையை தூக்கிக்கொண்டு வந்து கையில் கொடுத்தார்.

பக்கத்திலிருந்த பாட்டி, 'எம்மா, உன் பெயரென்ன? என் இப்படி குழந்தையை எடுத்துகுனு ஓடிவந்துட்டே? என்ன நடந்தது?' என்று தொடர்ந்து கேட்டாள். கூட்டத்திலிருந்த ஒரு கதைப்பிரியர், 'ஆமாம். நடந்த கதையைச் சொல்லுங்க,' என்றார் கவிப்புடன்.

'நான் ஒரு விதவை' என்றாள். கூட்டத்திலிருந்த அனைவரும் முனுமுனுத்தனர். 'உங்கள் சந்தேகத்தை நான் அறிவேன்.

என் கதையைக் கேட்டால் உங்கள் சந்தேகம் விலகும்; என்று கூறத்தொடங்கினாள்.

'என் பெயர் ராஜம். நான் பரந்தூரில் எனக்கு கணவராக வாழ்க்கப் பட்டவருடன் வாழ்க்கை நடத்திவந்தேன். அவர் ஆண்மை யுள்ளவராயும், நான் தாய்ப்புள்ளவளாகவும் விளங்கினோம் எங்களை ஊரார் புகழ்ந்து பேசினார்கள்.

'இல்வாழ்க்கை என்றால் இப்படியல்லவா இருக்க வேண்டும்' 'என் மகனும் மருமகனும் இவ்வாறில்லையே, என்று கூறி எங்கள் மீது பொருமைப் பட்டவர்களும் உண்டு.

'தற்காத்துத் தற்கொண்டான் பேணி தகைசான்ற, சொற்காத்துச் சொர்விலாள் பெண்' என்ற மறைக்கு ஏற்ப வாழ்க்கை நடத்திவந்தேன். ஆனால் பிள்ளையில்லாக் குறையால் வருந்தினேன்; வேதனைப் பட்டேன். அதனால் 'பிள்ளை

பெருத மலடி' என்று ஏசுப்பட்டேன்; பழிக் கப்பட்டேன். பிள்ளை பிறக்காவிட்டாலும் தத்து எடுத்து வளர்த்தாவது இப்பழியைத் தீர்த்துகொண்டால் என்ன? என்று பிள்ளைந்து இவ்யோசனையை என்றன் கணவரிடம் கூறினேன். அவரும் தன் உறவினரிடம் தாயில்லா குழந்தை ஒன்று இருப்பதாகவும், கேட்டு ஆழைத்துவருவதாகவும் கூறி, மறு நாள் புரிசைக்குப் பயணப்பட்டார். ஆனால், அவர் வெறுக்கையோடு திரும்பி வந்ததை கண்டு வருத்தப்பட்டேன். எங்கே குழந்தை என்றேன்? அதற்கு அவர், 'குழந்தையின் தந்தை வேதாசலம் சொத்தை குழந்தை மீது எழுதிவைக்கவேண்டும் என்றார். உன் அனுமதியைப்பெற்று செய்யலாம் என்று வந்தேன்' என்றார். நான் இவ்வளவு தானே! நாளைக்கே நாம் இருவருமே போகலாம் என்று கூறி, அப்படியே மறுநாள் பத்திரம் எழுதி எடுத்துக்கொண்டு புரிசைக்குப் புறப் பட்டோம்.

புரிசையிலே அப்பச்சிளங்குழந்தையை அன்புடன் எடுத்து முத்தம் கொடுத்தேன், பத்திரத்தை அவரிடம் கொடுத்து, குழந்தையை நல் முறையில் வளர்ப்பதாகக் கூறி வாக்களித்து பரந்தூர் திரும்பினேன். பாலு எனற பெயர் வைத்து, பாலாட்டி, தாலாட்டி வளர்த்துவந்தேன். இவ்வாறு நாலாண்டு கள் ஓடின. ஆனால்...

‘ஆனால் ... என்ன? என்ன நேர்ந்தது’ என்றார் கதைப்பிரியர். கண்ணீர் சிந்திக் கொண்டே ‘என் கணவர் இறந்துவிட்டார்’ என்றான். கூட்டத்தார் ‘ச்ச...ச்ச... என்று நச்சரித்தார்கள்.

‘ஹும்... அப்புறம் என்ன நடந்தது?’ என்றான் பொக்கைப்பாட்டி.

‘சடங்குகளை நடத்தவந்த வேதாசல அண்ணா என்னை புரிசைக்கு அழைத்துச் சென்றார்’ என்று கூறி, ‘நான் ஒன்று மறந்துவிட்டேனே, என் கணவர் இறக்கும் போது ஒரு மாதம்’ என்று கூட்டத்தைப் பார்த்து இழுத்து விட்டான்.

‘தலைமுழுசாமல் இருந்தாயாக்கும்’ என்றான் கிழவி. ‘பின்னர்’ என்றார் கதைப் பிரியர்.

‘பின்னர் இச் சேதியை வேதாசல அண்ணாவிடம் கூறினேன். அவர் எனக்கு பிள்ளை பிறந்துவிட்டால் பாபுவுக்கு பாகம குறைந்துவிடுமே என்று தவறாக எண்ணி, என்னை அங்கிருந்து விறட்ட தீர்மானித்தார். என்னிடம் சரியாக பேசாததாலும், விதவை களைத் துணியாகக் கொண்டு என்னைப்பற்றி தவறான வதந்தியைக் கிளப்பியதாலும் மனம் வருத்தமடைந்து என் செல்வப் புதல்வனைப் பிரிந்து இரவோடிசுவாக ஓடிவந்துவிட்டேன். விடிவும் சமயத்தில் ஐய்யமடேட்டையை அடைந்தேன். அங்கே ஓர் அந்தணரிடம் நடந்ததைக் கூறி உதவி கேட்டேன். அவர், நான் குழந்தையை ஈன்றெடுத்து சுகம் அடையும் வரை வேலைத்து என்னை ஆதரிப்பதாக உறுதி கூறினார். ஒன்பது திங்கள் கழிந்தது. இதோ இருக்குமென் செல்வப் புதல்வியை ஈன்றெடுத்தேன்’ என்றான்.

‘ஏம்மா, உன் உறவினர்கள் யாரு மில்லையா?’ என்றான் பாட்டி.

‘அவர்கள் தஞ்சையில் புயலில் சிக்கி மாண்டார்கள்’ என்றான் வருத்தமுடன்.

‘ஹும். அதன் பிறகு.’

‘அதன் பிறகு அந்தணர் வாக்குப்படி நானும் வெளியேறி, காஞ்சிபுரம் சென்று பிழைக்கலாம் என்று இங்கு வந்தேன். வேலைக்காகத் திரிந்தேன். வேலைக்கு உண வின்றி வருந்தினேன். பாலின்றி அழும் பச்சிளங் குழந்தையின் துன்பத்தை என் னால் சகிக்க முடிய வில்லை. கடைசியில் நான் இந்த மண்டபத்தில் குழந்தையை விட்டு விட்டுப் பசியைத் தீர்க்கத் தண்ணீர் குடிக்க லாம் என்று சென்ற பொழுது மயக்கமடைந் தேன். இப்போது தான் எனக்கு நடந்தது தெரியும்’ என்று விதவை தன் கதையைக் கூறினாள்.

பிள்ளைகள் சிலர் அக்கூட்டத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவன் விதவை ராஜத்தை உற்றுப் பார்த்து ‘அம்மா’ என்று ஓடிவந்து கட்டிக்கொண்டான். ராஜம் அவனைக் கூர்ந்து கவனித்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக ‘பாபு’ என் கண்ணை! சுகம்தானே, உன் அப்பாவும சுகம தானே’ என்றான்

பாபு பின்னால் திரும்பிப்பார்த்து, ‘அம்மா, இதோ அப்பா’ என்றான். பக்கத் தில் வேதாசலம் கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டு, ‘தங்கச்சி’ என்னை மன்னித்து விடுவாயா? உனக்கு நான் செய்த தீங்கை நினைந்து என்னை நானே வெறுத்து கொண்டேன். உன்னைத் தேடவே புரிசையை விட்டு இங்கேயே குடிதங்கிவிட்டேன்’ என்று கூறிக்கொண்டே; ராஜத்தின் கையிலிருந்த குழந்தையை வாங்க, ராஜம் தான் வளர்த்த பாபுவை முத்தமிட்டுக் கரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு நடந்து சென்றான், கூட்டத்தாரிடம் விடை பெற்று.

கூட்டம் அவர்கள் சென்ற திக்கை வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றது.

தபால் குழப்பம்

M. V. முனிநாத சா, III-B,

(கீழ்நிலைப் படிவங்கள், சிறு கதைப் போட்டி, முதற் பரிசு)

“மிஸ்டர் மதுர நாயகன்! போஸ்ட்” எனக்குரல் கொடுத்து ஒரு கவரை என்முன் வீசிச் சென்றான் தபால்காரன்.

நான் ஆவலுடன் எதிர்ப் பார்த்து இருந்த கடிதம் அது. நான் மிக ஆவலோடு எடுத்துக் கிழித்துப் படித்துப் பார்த்தேன். “ஆ, என்ன ஏமாற்றம்! கோபால் சாமியா எழுதி இருக்கிறான்? எனக்குத்தா வேண்டிய பணத்தைச் சென்ற வாரம் இங்கு வந்த வுடன் நேரில் அனுப்புவதாகச் சொல்லி விட்டுச் சென்றவன், என்னைப் பணம் கேட்ட தற்காகத் தாறுமாறாக அல்லவா எழுதி இருக்கிறான்? வீட்டிற்குப் போனவுடன் மனம் மாறிவிட்டதோ? நண்பனும் நண்பன் கொடுத்த கடனைக்கேட்டால் கோபமல்லவா வருகிறது! பார்த்து விடுகிறேன் ஒரு கை” என்று ஆத்திரத்துடன் என் லெட்டர் ஏட்டைக் கிழித்து நண்பன் என்று வஞ்சகம் செய்த அந்தக் கோபால்சாமிக்கு வெகுசாரமாக ஒரு கடிதம் எழுதினேன்.

கடிதத்தைக் கவரில் போட்டு முகவரியும் எழுதி ஒட்டிப் போஸ்ட் செய்வதற்காக வெளியே புறப்பட்டு வாசற்கதவைப் பூட்டிய சமயம், ‘ஸார், ஸார்’ என்ற குரல் கேட்கவே மெல்லத்திரும்பிப் பார்த்தேன். நான் முன்பின் பார்த்திராதவாலிபன் ஒருவன் நின்று கொண்டிருந்தான். எனக்கு இருந்த கோபத்தில் அவனை நான் “வா” என்று கூடக் கூப்பிடவில்லை. என் நிலையைக் கண்டு அவன் தயங்கியவாறு “ஸார், கொஞ்சம் கில்லுங்கள், ஒரே நிமிடம்” என்று கெஞ்சினான். “என்ன வேண்டும்? சீக்கிரமாகச் சொல்லு. நான் அவசரமாகத் தபால் ஆபீசுக்குப் போக வேண்டும் என்றேன்” கடுங் கோபத்தோடு.

ஒன்று மில்லை.....உங்கள்.....பெ.....ய.....என்னங்க என்று தடுமாட்டத்துடன் கேட்டான். எனக்குக்

கோபம் வந்தது “நீ என்ன சென்ஸஸ் அதி காரியா? எதற்காக இந்தக் கேள்வி?” என்றேன் கோபத்தோடு. நான்.....புதிதாக.....அடுத்த வீட்டிற்குக்.....குடிவந்தவன்.” என்றான்.

“தயவு செய்து கோபிக்காதீர்கள். இன்றைய தபாலில் எனக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. அதைப் பிரித்துப் பார்த்தால், அதற்குள் இருநூற்று ஐம்பது ரூபாய்க்கு ஒரு செக்கும் கடிதமும் இருந்தன. ஒரு வேளை”.....நான் துள்ளி நேன் “அடே! அடே!! அதை உங்கலிடம் போட்டு விட்டானா தபால் காரன்? ஆம் உங்கள் பெயரென்ன என்றேன். “என் பெயர் மருத நாயகம்” என்றான் அந்த வாலிபன்.

“பேஷ்! பேஷ்!! இப்பொழுது எனக்கு எல்லாம் புரிந்துவிட்டது தபால்காரன் எனக்கு வந்த தபாலை உனக்கும், உனக்கு வந்த தபாலை எனக்குமாக அவசரத்தில் மாற்றிப்பாட்டு விட்டான், நாமும் கவனிக்க வில்லை. அது சரி ஆனால் எனக்கு வந்த கடிதத்தில் எழுதியிருந்த கையெழுத்து என் நண்பன் கோபால்சாமி யினுடையது தானே? அது எனக்கு நன்றாகத் தெரியுமே! இந்த மாறுபட்டம் எப்படி நடந்தது?” என்றேன் நான்.

“ஆமாம், கோபால்சாமி உங்கள் நண்பரா? அவர் தான் என் அண்ணன். அண்ணனிடம் நான் சிறிதளவு பணம் கேட்டு எழுதியிருந்தேன்” என்றான் “கோபால்சாமியின் தம்பியா, நீ? பிலே பேஷ்! உன்னை உன் அண்ணா கடிந்து எழுதிய கடிதம் எனக்கு வந்து விட்டது. கோபால்சாமியின் கையெழுத்து சில சமயம் அவனாலேயே புரிந்துகொள்ள முடியாது. ஆங்கில விலாசம், மதுரநாயகத்திற்கு, தபால்காரனுக்கு வித்தியாசம் தெரியவில்லை பாவம்!” என நேன் நான்.

எதையும் ஆலோசியாது முடிவுக்கு வாராதே

A. யாகப் ஷீப், III-B.

(கீழ்க்கண்ட படிவங்கள், சிறுகதைப் போட்டி, இரண்டாம் பரிசு)

ஓர் ஊரில் ஓர் அரசர் இருந்தார். அவர் குடிகளிடம் அனபு உடையவர். போர் முறையை வெறுத்தவர். நல்ல அமைச்சர் களை ஏற்படுத்தி அரசு செலுத்தி வந்தவர்.

ஒருநாள் ஒரு துறவி அரசனிடம் வந்தார். அரசர் அவரை வர வேற்றார். பெரியவர் அரசனின் மதி நுட்பத்தை அறிய எனக்கு 5-ஆயிரம் ரூபாய் பணம் கொடுத்தால் ஒரு வாக்கியம் எழுதித் தருவேன் என்றார். அரசர் ஒத்துக் கொண்டார். அவர் ஒரு நறுக்கில் “எதையும் ஆலோசியாமல் முடிவுக்கு வாராதே” என்று எழுதித் தந்தார். அரசர் அதைத் தன் வீட்டில் உள்ள பொருள்களில் எழுதி வைக்க உத்தர விட்டார்.

நல்ல கத்தி ஒன்றும், பாஷாணம் தோய்த்த கத்தி ஒன்றும் கொடுத்து அனுப்பிக் கட்டியை அறுக்கும்படி உத்தர விட்டான். அரசர் அம்பட்டனை வரவேற்றார். அம்பட்டன் ஆயத்தமாக வந்து உட்கார்ந்தான். அங்கே வெள்ளிக் கிண்ணங்களில் தண்ணீர் வைக்கப் பட்டது. அம்பட்டன் அவைகளைக் கண்ணுற்றான்.

அதில் பொறித்த “எதையும் ஆலோசியாது முடிவுக்கு வாராதே” என்ற வாக்கியத்தைக் கண்ணுற்றான். அப்பொழுது அம்பட்டன் முகம் சிறிது மாறியது. அரசர் அவனை சந்தேகப்பட்டு விசாரித்து உண்மை அறிந்து அவனைக் கைது செய்தார்.

இந்த அரசருக்கு ஒரு நாள் திடீரென உள்ளங்காலில் ஒரு கட்டி ஏற்பட்டது

அச்சமயம் எதிரி ஒருவன் வைத்தியனைப்போல் பாசாங்கு செய்து அரசனைக் கொல்ல சதி செய்து டிடினில் ஓர் அம்பட்டனிடம் பேசி இரகசிய ஏற்பாடுகள் செய்தான்.

நாம் எக்காரியத்தை எடுத்தாலும் ஆலோசியாமல் ஒரு முடிவுக்கும் வரக் கூடாது. ஆகையால் நாம் எவ்வித காரியங்களுக்கும் நன்றாக யோசித்து அதன் பிறகே செயல்பட துணிய வேண்டும்.

“எண்ணித்துணிக் கருமம்; துணிந்தபின் என்னுவம் என்பது இயுக்கு.”

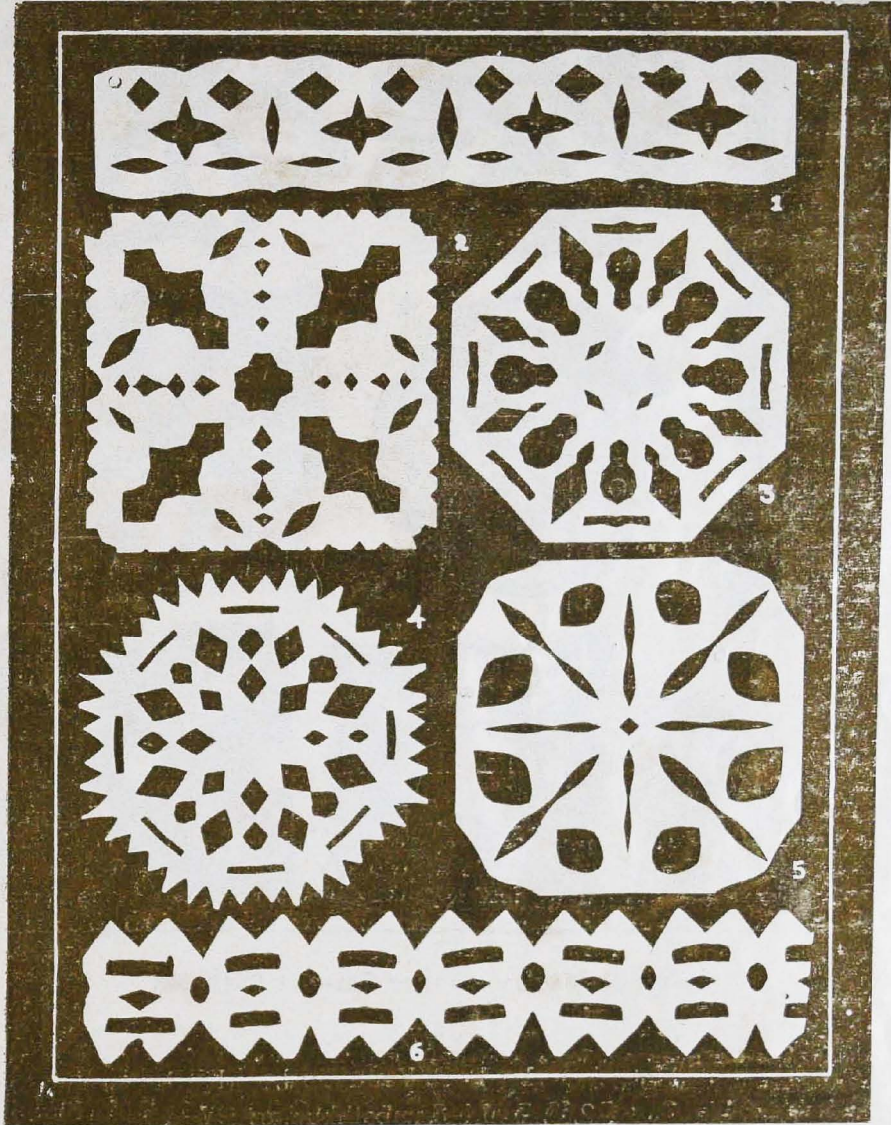
—(C)—

“கத்தாசிய இயேசு சொன்னது: நானே வறியும் சத்தியமும் ஜீவனுமாயிருக்கிறேன்; என்னுடைய உண்மை ஒவ்வொரு பிதாவின் மீது விவிடத்தில் வரான்.”

யோவான் 14:6

காகிதத்தை வெட்டுவோம்

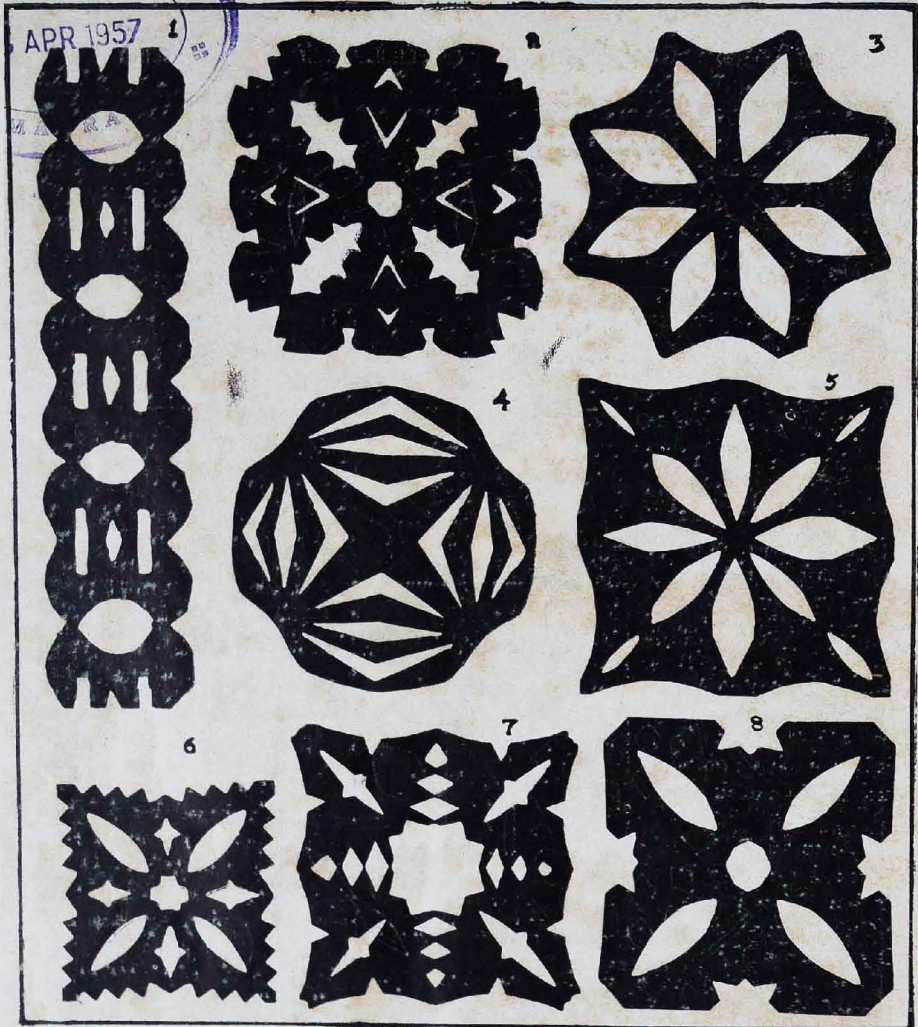
கலைப்படங்கள் கொட்டுவோம்

Original Work — Paper Cut-out Patterns

By

- Fig: 1, 5 K. E. Sadagopan, IV-A
 .. 3, 4, 6 R. Dhamodaran, IV-B
 .. 2 M. Sampathkumar, IV-A

Original Work — Paper Cut-out Patterns

By

- Fig: 1 P. G. Venugopal, IV-D
 " 2, 6, 7 M. Sambathkumar, IV-A
 " 3, 4, 5, 8 K. E. Sadagopan, IV-A

கருப்புக் காகிதத்தைப் பல மடிப்புகளாக மடித்து, கத்தரிக்கோலால் பல patternகள் வெட்டி, வெள்ளைக் காகிதத்தில் ஒட்டியது. கற்பனை மிகுந்த மாணவன் இதைப்போல் இன்னும் எத்தனையோ விதமான patternகள் ஆக்கலாம். உன்னால் முடியுமா? செய்து பார்!

வண்டிக்கார வரதன்

R. Christopher Jeyakumar, IV-A.

(உயர்நிலைப் படிவங்கள், சிறு கதைப்போட்டி, இரண்டாம் பரிசு)

ஜகன்னாத முதலியார் செல்வச் சீமா னாய்ச் சிறப்புடன் வாழ்ந்து வாந்தார். அவருக்குச் சுகுமாரன் என்ற குமாரன் தோன்றினான். சுகுமாரன் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமும் வளர்ந்து வந்தான். ஆறு வயதானதும் பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டான். ஆடம்பரத்துடனும், ஆரவாரத்துடனும் கல்வி பயிலத் துவங்கினான். ஆனால், கலையில் கவன மின்றி, கர்வமும் தற்பெருமையும் கொண்டு விளங்கினான்.

ஜமீன் ஜகன்னாத முதலியாரிடத்தில் வரதன் என்ற ஓர் ஏழை வண்டிக்காரன் பணியாற்றி வந்தான். அவன் மிகவும் நல்லவன். அவனுக்கும் ஆறு வயதான இராமன் என்று ஓர் அருமை மகனிருந்தான். ஆடம்பரமின்றி அவனும் அதே பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டான். கஷ்டத்தில் பிறந்த இராமன் கவனமாய்க் கற்றுன், கல்வியில் நல்ல முன்னேற்ற மடைந்து வந்தான். எல்லா வகுப்புகளிலும் அவனே முதலாவதாகத் திகழ்ந்து வந்தான்.

சுகுமாரன் செல்வச் சீமானானாலும் கல்வியில் கயவன் எல்லா வகுப்பிலும் தங்கியே செல்வான். பள்ளி ஆசிரியர் இராமனைப் புகழ்வதைக் கண்டு மனம் வேதும்புவான். பொருமை அவனிடம் தலைதாக்கி ஆடும். அப்பொழுது தெல்லாம் அவன் "அனாதைப் பயலே, அட தரித்திரமே" என்பான். இராமன் பதிலொன்றும் சொல்லான். பொறுமையோடு வாளா விருந்திடுவான். வீட்டில் இருவரும் சந்திக்கும்பொழுது தெல்லாம் சுகுமாரன் இராமனைக் குட்டுவான். கிழிந்த சட்டையில் கையை விட்டுக் கிழிப்பான். அவன் வீட்டு வேலையாளின் மகனல்லவோ என்பதை யெண்ணி இராமன் சாந்த சொரூபனாய்ப் போய்விடுவான். தகப்பனிடம் சொல்லி ஆறுதலைவான். தகப்பனும் மகனைப் பார்த்து, "மகனே அவன் நம் எஜமானின் மகன். அவர்கள் வீட்டு, உப்பைத் தின்று வாழ்கிறோம். நம் நிலைமை நம்மைத் தாழ்த்து

கிறது. ஆனாலும் கணயத்தோடு நாம் நடந்து காட்டுவோம்"; என்றெல்லாம் புத்தி புகட்டுவான்.

வழக்கம்போல் ஒரு நாள் சுகுமாரன் இராமனை என்னம் செய்யும்போது, "அடேய், குப்பை வண்டிக்காரன் மகனே! உன் தகப்பனர் என் வீட்டுக் குப்பை வண்டிக்காரன் தானே!" என்றான். இவ்வளவு நாளும் பொறுமையோடு இருந்த இராமன் சினங்கொண்டான். தகப்பனைப் பழித்ததால் பொறுமை யிழந்தான் சுகுமாரனின் கணத்தில் பவீர் என்று அறைந்தான். ஓட்டமும் பிடித்தான். சுகுமாரன் அழுது கொண்டே சென்றான். ஒன்றுக்கு இரண்டாகத் தன் தகப்பனரிடம் சொன்னான் "அப்படியா சங்கதி! அவ்வளவு கர்வமா அவனுக்கு! நம் சோறு நம் மையே அடிக்கிறதா! இன்றோடு ஒழித்துக் கட்டுகிறேன் பார் அந்த வண்டிக்காரனை!" என்று சிறிதூர் ஜகன்னாத ஜமீன் தார். என்ன நேர்ந்தது! சிறுவரின்

சண்டைக்காக வரதன் வேலையாளின் ரீக் கப்பட்டான். எவ்வளவோ எடுத்துக் காட்டியும் வரதனிடம் மனமிரங்க வில்லை ஜமீன் தாருக்கு.

வரதன் வேலையாளின் ரீக்கப்பட்டதால் இராமன் பள்ளியினின்று நிறுத்தப்பட்டான். சம்பளம் கட்ட தகப்பனிடம் பணம் ஏது? இதையறிந்த தலைமை ஆசிரியர் உபகாரச் சம்பளத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யவே தொடர்ந்து படிக்கலானான் இராமன். ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் முதலாவதாகத் தேரிக் கடைசியில் கலெக்டர் உத்தியோகத்தில் அமர்ந்தான்.

படிக்க முடியாமல் திணறிய சீமான் சுகுமாரன் தன் தகப்பனுக்குப் பின் நிலங்களைக் கவனிக்கலானான். ஒரு சமயம் கிராமத்தில் நேர்ந்த வழக்கொன்றில் குற்றவாளியாக்கப்பட்டுக் கலெக்டரிடம் விசாரணைக்கு வர நேர்ந்தது. "புது கலெக்டர் யாரோ; எப்

படிப்பட்டவரோ! யார் பக்கம் ஜெயிக்குமோ” என்றெல்லாம் பயந்தான் சுகுமாரன். பணத்தால் எதையும் சாதித்து விடலாம் என்று எண்ணியிருந்த சுகுமாரனைக் கலெக்டர்ஸ்தானத்தில் இராமனைக் கண்டதும் பயமும் கவலையும் ஒன்று சேர்ந்து உலுக்கின. வியர்த்துக் கொட்டியது. கால்கள் தள்ளாடின. ஆனால் இராமனே சுகுமாரனுக்குத் தைரியம்

ஊட்டினான். வழக்கினின்று விடுதலை பெற வேண்டிய உதவியும் புரிந்தான். அதுமுதல் சுகுமாரன் நல்லறிவு பெற்றான். கர்வத்தைக் களைந்து விட்டுவிட்டான். ஏழைப் பிள்ளைகளின் படிப்புக்கு வேண்டிய உதவியைத் தயங்காமல் செய்து வந்தான். செய்த பாவங்களுக்கெல்லாம் இவ்வாறு பரிசாரம் தேடிக்கொண்டான் சுகுமாரன்.

உழவுத் தொழில்

T. D. ஜெயச்சந்திரன், IV-A.

(உயர்நிலைப் படிவங்கள், கட்டுரைப் போட்டி, இரண்டாம் பரிசு)

நாடோறும் பசி என்னும் கொடிய தீப் பிணியுள் அகப்படாத உயிர் ஒன்றும் இவ்வுலகில் இல்லை. உணவு மக்களுக்கு இன்றியமையாதது. ஆகையால் இப்பசிப் பகையை ஒட்டவே மக்கள் பல்வேறு தொழில்களை மேற்கொள்ளுகின்றனர். ஆயினும் அத்தொழில்களில் வயிற்றுக்கு உணவளிக்கும் தொழிலாக இருப்பது உழவுத் தொழிலாம்.

உழவே மக்களின் உயிர். பிறதொழில் புரிவோர் அனைவரும் அன்றாட உணவுக்கு உழவுத் தொழிலாரை நாட வேண்டியிருக்கிறது. அது பற்றியே வள்ளுவரும்

“உழுதனும் வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லாம் தொழுதனாடுபின் செல்பவர்”

என்று கூறினார். ஆகவே தொழில்கள் எல்லாவற்றினும் தலைமை தாங்கி நிற்பது உழவுத்தொழில் என்று கூறுதல் பொருத்தமுடையதே.

இப்படிப்பட்ட மேன்மை நிறைந்த உழவுத் தொழிலால் ஏற்படும் நன்மைகள் பலப்பல. ஆதலால், இத்தொழிலை மக்கள் ஆதரித்தார்களானால், அப்பொழுது தான் நாட்டில் பசிப்பிணி நீங்கும்; பிறதொழில்கள் வளரும்; பொருள்கள் குவியும்; வறுமை ஒழியும்; சுருங்கக்கூறின் எல்லா நலங்களும்

வந்து அடையும்; நாடெங்கும் மகிழ்ச்சி அடையும்.

இவ்வளவு நன்மைகளைத் தரும் உழவைக் கைவிட்டு விடக்கூடாது. உலகில் பிறதொழிலுக்குக் கேடு வருவது போல இத்தொழிலுக்கு இல்லை. ஆதலால் தான் ‘பூமிதிருத்தியுண்’ என்றார் ஔவையார். ‘மேழிச் செல்வம் கோழைபடாது’ என்பதும் உழவின் நன்மை மேன்மைகளை உணர்த்தும்.

இவ்வளவு நன்மைகள் இருப்பதைக் கண்டும், நகரத்தார் மட்டுமல்ல; நாட்டுப் புறமக்களும் இத்தொழில் மேற்கொள்வதை வெறுத்து வருகின்றனர். அதன் விளைவு என்னுயிற்று? உழவு குன்றியது; நாட்டில் பஞ்சம். உழவுத் தொழில் வசதி இயற்கையாய் இருந்தாலும், உழவுத் தொழில் மேன்மையானது என்று அறிந்தும் ஆதரிக்காததால், நம் நாட்டில் உணவுப் பஞ்சத்தால் மக்கள் உயிர்விட வேண்டிய நிலைமையும் நேர்ந்தது.

இனியாவது நிலைமை மேலும் சீர்கேடு முன் உழவுத்தொழிலை உயிர் எனப் போற்றல் வேண்டும். மேனுட்டுப் புது முறைகளைக் கையாள வேண்டும். உழவுத் தொழிலை உயர்த்தி அனைவரும் உய்ய வேண்டும்.

வளமான வாழ்க்கை

N. இராமலிங்கம், VI-A.

(உயர்நிலைப் படிவங்கள், கட்டுரைப் போட்டி, மூன்றாம் பரிசு)

மனிதன் தன்னுடைய வாழ்க்கையைச் செம்மையாக நடத்தினால்தான் அவன் சிறந்தவோர் குடிமையாளனாகக் கருதப்படுவான். தமிழ் மறை அளித்த வள்ளுவரும்

**தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக; ஆதிலர்
தோன்றலிற் தோன்றும் நன்று**

என்றார். எனவே ஒருவன் புகழ்மடைய வேண்டுமானால் அவன் தன் வாழ்க்கையில் உண்மை, ஒழுக்கம், அன்பு, சுகை, சின மடையாமை முதலிய நற்குணங்கள் பொருந்தியவனாக இருத்தல் வேண்டும்.

ஒருவன் தன் உறவினரை வெறுத்துக் கொண்டும், தன் நண்பர்களோடு சலிப்போடு பழகியும், மற்றவரால் 'கொடியவன்' என இழித்து உரைக்கப்பட்டும் வாழ்தல் அவனுக்கு அழிவையே அளிக்கும் என்பதில் ஐய மில்லை. அவன் வாழ்க்கை வளமானதாக அமையாது. எனவே, ஒற்றுமையாய் வாழ்ந்தால்தான் வாழ்க்கைக் கேற்ற நல்லதொரு காரியத்தைச் சாதிக்க இயலும்.

**கூடித் தொழில் செய்தோர் கொள்ளை லாபம்
பெற்றோர்
வாழும் பேதத்தால் வாய்ப்புண்டோ
தோழர்களே!**

எனக்கூறுகிறார் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனார். ஆகவே, வாழ்க்கையைச் செம்மையாக நடத்துபவன் 'ஊருடன் ஒத்து வாழ்', 'ஒன்றுபட்டா லுண்டு : வாழ்வு' என்றும் நன்மொழிகளை ஞாபகத்தில் வைத்து நடத்தல் அவசியமெனத் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

வாழ்க்கையில் ஒருவன் தன் எதிர்கால நிலைமையைப்பற்றி எண்ணித் திட்டம் வகுத்து வாழ்தல் நன்று. அப்படி எண்ணுங்கால் உயர்வான எண்ணங்களை எண்ணுதற்கு ஊக்கம் வளர வேண்டும்.

**உள்ளுமுடையுடமை பொருளுடமை
நில்லாது நீங்கி விடும்**

என்னும் வள்ளுவர் வாய்மொழியால் வாழ்க்கையில் ஒருவனுக்கு நிலைபெற்ற செல்வம் ஊக்கமுடைமை என்றும், மற்றைய செல்வங்கள் அழிந்துபோகக் கூடியன என்றும் அறிகிறோம். எனவே ஊக்க மிகுதியால் உயர்வான கருத்துக்களைச் சிந்தித்து வளமான வாழ்க்கையை நடத்தலாம்.

'வளமான வாழ்க்கை'யை நடத்துபவன் எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்புள்ளவனாக இருத்தல் வேண்டும். பிறரைத் தன்போல் நேசித்து, மற்றவர்களின் துன்பத்தைத் தன் துன்பம் போல் கருதித், துன்பத்தில் துடிப்போரின் துயர் துடைக்க வகை தேடுதல் வேண்டும். ஆகவே,

**நதல் இடைசபட் வாழ்தல்; அதுவல்ல(து)
ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு**

என்றுரைக்கும் முதற் பாவலரின் மொழியை மறத்தல் தகாது.

வேளைக்கு உணவை உட்கொண்டு, மிகு கொண்டு தனக்கும் பிறருக்கும் வாழ்க்கையில் ஒரு சிறிதும் பயனின்றிக் காலத்தைக் கொல்லுகிறார்கள் ஒரு சிலர். அவர்கள் மனித வார்க்கத்தின் மாண்பிற்குத் தீங்கு விளைவிக்கிறோம் என்பதை உணராமல் உலாவுகின்றனர்.

**கைத்தொழில் ஒன்றைக் கற்றுக்கொள்
கவலைபுளக்கிலை ஒத்துக்கொள்.**

என்று புலவர் கூறியிருந்தும் வாழ்க்கையில் தொழில் எதுவும் தெரியாமல் சோம்பேறியாய் இருந்தால் 'வளமான வாழ்க்கை' நிலையை அடைய முடியாது! வாழ்க்கையில் மற்றுமொரு சிலர்,

**தன்பெண்டு தன்பிள்ளை சோறு விடு
சம்பந்தம் இவையுண்டு தானுண்டென்
போன்
சின்னதொரு கடுகுபோல் உள்ளங்
கொண்டோன்,**

எனப் பாரதி தாசனார் சொல்வதைப்போல்
கடக்கின்றனர்.

இவர்கள் எவ்வேளையிலும் பிறரை
மடக்கித் தாங்கள் சுகமாக வாழ நினைக்கி
றார்கள். மறுபடியும் புரட்சிக் கவிஞர்வர்கள்,

துன்பம் பிறர்க்கு! நல்ல இன்பம் தமக்கெனும்
துட்ட மனோபாவம்,
அன்பினை மாய்க்கும்; அறங்குலைக்கும், புவி
ஆக்கத்தனைக் கெடுக்கும்!

எனச் சொல்லிக்கொண்டே செல்கிறார்.
எனவே இவ்விதத் தீய எண்ணங்களை யுடைய
வன் வாழ்க்கை வளமானதாகாது.

ஒருவன் 'வளமான வாழ்க்கை' நடத்த
கிடைத்தற் கரிய கருத்துகளோடு வாழ்க்
கைத் துணை நூலாக விளங்குவது திருக்குற
ளே யாகும். 'அதில் அடங்கி யுள்ள அத்தனை
கருத்துக்களையும் வாழ்க்கையில் கடைப்
பிடிக்க இயலாது, ஒன்றாக உரையுங்கள்'
என்றால் வள்ளுவர்,

ஒன்றாக நன்னது கொல்லாமை மற்றதன்
பிண்சரப் பொய்யாமை நன்று,

எனப் பதிலளித் துள்ளார். எனவே முக்கிய
மாகக் கொல்லாமையும், அதன் பின் உண்
மையும் வேண்டற் பாலது.

வாழ்க்கையில் ஆண்டவன் அருள்
அத்தியாவசியமானது. வாழ்க்கையைத்
திறம்பட நடத்த 'அவனருளைப்' பெறுதல்
அவசியம். வாழ்க்கையில் வெற்றி கண்ட
நம் பெரியோர்கள். ஆண்டவன் அருளினால்
வாழ்வில் உண்மையான சமாதானத்தைக்
காணலாம்; இன்பமாக வாழலாம்" எனக்
கூறிப் போந்தனர். எனவே எவ்வேளையிலும்
மேய்ப்பராகிய ஆண்டவருக்கு
அடங்கி நடத்தல் வேண்டும்.

வாழ்க்கையில் அறியாமல் பலவித தீய
நெறியில் நடந்து விட்டால், நம்மை இரட்
சித்து அருள் புரிய ஆண்டவர் ஒருவர்
காத்திருக்கிறார். அவரே வாழ்வின்
வழி காட்டியும், சத்தியமும், ஜீவனுமா
யிருக்கும் கள்ளமில்லா கிறித்து பெருமான்!
அவர் துணையிருந்தால் 'வளமான வாழ்க்
கை'த் தானே அமையும்.

ஒருவன் உண்மையுடன் ஒழுக்கி, சினத்
தை நீக்கி, அன்பில் நிலைத்து, ஆண்டவ
னருளைப் பெற்று, மற்று முள்ள வாழ்க்கை
க்கு வேண்டிய நற்குணங்களைப் பெற்று இருந்
தால் அவனுடைய வாழ்வு வளமானதாய்
அமையும் என்பதும் அவன் உற்சாகமாக
உலையாது வாழ்வான் என்பதும் தெளிவாகத்
தோன்றுகிறது!

மணி யோசை

பாவமோடு துயர்நிறைந்த பாரை நோக்கிப்
பண்ணியநங் கொடுஞ்சேயலும் பகையும் மாயத்
தேவர்தொழ வீற்றிருந்த தேய்வம் வந்து
செய்ததிதோர் அற்புதத்தைத் தெரியச் சொல்வேன்
பூவுலகில் ஓர் மகனாய் உதித்துப் பின்னும்
“போய்மை தவிர்ந்துய்க இவர் பொருந்தி” என்றே
காவலன்தன் நல்லருளை எவருங் காணக்
கல்வாரி மலைதனிலே காட்டிச் சென்றான்.

கல்வாசி மலையிலவன் குருசின் முன்னே
கண்கலங்க நின்றறிந்த காட்சி யென்ன
செல்லாறு புரள்வதேனக் குருதி சிந்த
சிதைந்திருந்த நல்லுடலைச் சென்று கண்டோம்
புல்லாறு சென்றலைந்த நந்தம் வாழ்வின்
புன்மையினை யெம்முளத்திற் பொருந்தச் சொன்னான்.

சங்கோடு காளமுதித்
தமனிய முரசு கொட்டி
எங்செங்கும் எழுந்து சொல்வீர்
யேசுவே கடவுளென்ன
மங்கிடா தவன்தன் ஆட்சி
வானமும் புலியும் சேரப்
புங்கவன் உரிமை யாகப்
புரந்தனன் அறிக என்றே.

சீடரோ மகிழ்ந்து கூடித்
தெருவெங்கும் தீரிந்து சொல்வீர்
நீடிய கருணை யாளன்
நெறியிது சார்மின் னென்றே
கூடிய நகர வீதி
குடிசையின் கூட்டந் தன்னில்
நாடிய வயலில் காலில்
நாட்டினில் எங்கும் சென்றே.

பாட்டினில் கதையில் மற்றும்
பல்கலை விளக்கந் தன்னில்
காட்டுவீர் இவனே யெங்கள்
கடவுளென் றுலகுக் கெல்லாம்
தேட்டமில் செல்வ மாவான்
திரள் புவி யனைத்தும் சேர
நாட்டிய நாடு னனை
நயந்திட முயல்க நீரே.

(திருமதி காமாட்சி சீனிவாசன், M. A., அவர்களின்
“கோவில் மணி யோசை” என்ற நூலிலிருந்து கொள்ளப்பட்டது.)

Anything in Blocks

TRI COLOUR

HALF-TONE

LINE

Also

COLOUR BLOCK

From

COLOUR TRANSPARENCY

M

C

A

Write or Phone

M. C. APPASAWMY CHETTY & CO.,

14, JONES ST.

MADRAS-1.

ESTD - 1890.

PHONE - 3202.

SANTHA POWER PRESS, KANCHEEPURAM.